

EDGARS AUZIŅŠ

**GLĀBIET RAGANU,
VAI NEKROMANTI
ŠEIT IR KAUTRĪGI**

Edgars Auziņš

**Glābiet raganu, vai
nekromanti šeit ir kautrīgi**

«Автор»

2024

Auziņš E.

Glābiet raganu, vai nekromanti šeit ir kautrīgi / E. Auziņš —
«Автор», 2024

Ja ragana kaut ko meklē, viņa to atradīs. Bet Alise nekad nav meklējusi mīlestību, vīru, patronu... Viņa vienmēr meklēja nepatikšanas. Nekromanti saka, ka, ja viņi kaut ko nevar atrast, viņi to izrok no zemes. Gregorijs visu savu mūžu izvēlējās to aprakt turpat. Viņš būtu apglabājis arī šo nepatīkamo raganu, bet tā bija nepatīkšana... Viņa lika viņam atkal justies dzīvam. Vai ar viņas nepatīkšanām, kuru vecā muiža kļuva arvien vairāk un vairāk pilna? Jūs varat izvēlēties no uzburtajiem vilkiem, ugunsgrēkiem un plūdiem. Reiz pat tika redzēts dēmons, taču neilgi un sadedzis ugunsgrēkā. Un arī mīlestībai šajās vietās raksturīgs mežonīgs temperaments. Ja viņa nolemj dot priekšroku burvei un nekromantam, viņa nevienam neprasa. Viņa atnāks, viņa viņus atradīs. Un nepatīkšanas... Nepatīkšanas var pagaidīt.

Содержание

Prologs	5
1. nodaļa	7
2. nodaļa	8
3. nodaļa	13
4. nodaļa	15
5. nodaļa	18
6. nodaļa	21
7. nodaļa	24
8. nodaļa	26
9. nodaļa	28
10. nodaļa	31
11. nodaļa	34
12. nodaļa	38
13. nodaļa	40
14. nodaļa	44
Конец ознакомительного фрагмента.	45

Edgars Auziņš

Glābiet raganu, vai nekromanti šeit ir kautrīgi

Prologs

“Alise, pastiedzies,” vīrietis neveikli pastūma meiteni ar somām uz portālu. Viņa ieraka papēžus parketa grīdā, nospodrināja līdz spīdumam, un verakijas lakas skrāpēšanas skaņa lika visiem kalpotājiem nodrebēt.

– Tēt, kāpēc tāda steiga? “Es pat nesagatavojos,” neapmierinātā brunete ar tādu neprātu trieca smagāko somu pret grīdu, it kā gribētu izlauzties cauri ozolkoka dēļiem un izraisīt vecajam sulainis infarktu. Savās rokās viņa satvēra slotas kātu, kas bija viņas uzticīgais pavadonis visos netīrajos trikos. Viņa nolasīja koku, kas gadu gaitā bija nogludināta, pieķērās maziem iespaidumiem un izrāva tos, kā daudzi to dara ar urbumiem.

“Ja jūs visu pilsētu nebūtu sasildījuši, mēs būtu varējuši pagaidīt,” Tadeušs paskatījās uz savu meitu no galvas līdz kājām. Viņš pārmetoši paskatījās apkārt, bet tad atcerējās, ka atgādināt raganai par morāles standartiem ir tikpat bezjēdzīgi, kā ar klostera tērpiem piesegt Prieku kvartāla meiteņu kailos ķermeņus. Neviļus sāka padziļināties krunciņa starp uzacīm. – Kāpēc jaunākais hercoga dēls jūs neiepriecināja? Kāpēc viņam vajadzēja sūtīt žagas? Tagad tētis skraida pa apkārtni un vēlas tavas asinis un publisku atvairošanos.

“Šis pompozais tītars pats to lūdza,” Alise paraustīja plecus tik vienaldzīgi, it kā hercogi katru dienu iekārotu viņas aknas. Viņas ārišķīgā vienaldzība liecināja par aizvainojumu. Tas izpaudās saspīestās lūpās, nervozo pirkstu nogludinātajā apakšmalā un glītā šķipsnā pie deniņa, ko meita apzināti lēnām aizbāza aiz auss. “Es viņu brīdināju, lai viņš neuzdrošinās man tuvoties.” Taču jau no paša sākuma pietrūkst apvērsumu, tāpēc ik pa laikam nākas viņam atgādināt, ka ragana nav ostas padauza.

Vīrietis pameta acis pret griestiem. Pēc tik daudziem gadiem viņš jau varēja redzēt savas smadzenes, taču viņam šķita, ka mīļotā mantiniece tās aprijusi ar tējkaroti. Viņa meita, visnepārspējamākā, laipnākā meitene, reizēm kļuva dēmoniski atriebīga. Un katru reizi tas tika izteikts citā trikā. Vecā sieviete Klī neizturēja raganas skatu un ķērcā divas dienas. Kurpnieka sieva, godīgi sakot, šķebinoša sieviete, uzdrīkstējās nosodīt hobijus par grāmatām un maksāja ar ķīķināšanu. Dzirnānieka dēls... Ak nē. Šeit viss ir kārtībā, Alise izglāba zēnu no žagas. Un viņa apbalvoja hercoga dēlu.

Tadeušs un Lesi Gordoni bija burvji, un viņu meita piedzima kā ragana. Nav slikti. Pietiekami spēcīga un nav stulba. Un tā bija viņas raganas būtība, it kā ņirgājoties par burvjiem, kas viņu paklupa visur. Kopā ar paku nāca strīdīgs izturēšanās. Un vīrietis patiešām baidījās par savu vienīgo bērnu, tāpēc viņš viņu aizsūtīja. Viņa iegūs pieredzi, ķersies pie lietas un varbūt beigs darīt stulbības, ko meitene tik ļoti gribēja darīt.

“Tētis... Nu, beidz,” viņa kaprīzi saknieba lūpas un cirta acis, ko nepārprotami mantojusi no vecvecmāmiņas, kura bija slavenākā manipulatore ģimenē. – Nu ko tev tas maksā, tikai noņem viņam žagas, iedod kompensāciju un viss nokārtosies...

Ja vīrietis šaubījās, tad pēc kompensācijas viņš saprata, ka rīkojas pareizi. Bērns nezina naudas vērtību, bērns ir kļuvis pārāk rotaļīgs un nevēlas risināt savas problēmas. Galu galā tētis ir blakus, viņš samaksās, segs, un viņa turpinās darīt visādas stulbības. Nu nē... Tas nederēs. Mana mīļotā meita uzlēca.

“Alise, beidz čīkstēt, ieskrien portālā,” viņš vēlreiz pastūma meiteni pret mirgojošo audeklu durvju formā un pasniedza viņai aploksni. – Iedodiet to savam darba devējam. Tu pāris mēnešus

pasēdēsi tuksnesī, tad viss aizmirsies un es atgriezīšos pēc tevis, bet tagad pasteidzies, portāls nav mūžīgs.

"Tēvs, nedari man to," viņa nelūdza, viņa bija tik apmulsusi, ka aizmirs pievienot savai balsij vaimanu. – Man nav piecpadsmit gadu, pat astoņpadsmit...

– Pa labi! Divdesmit četri, jums ir bakalaura grāds mikstūrās, un jūs joprojām uzvedaties kā bērns.

Alise nošņāca un pagriezās, lai skatītos viņā ar smaragda acīm. Vīrietis neizturēja un apskāva meitu pie sevis un noskūpstīja viņas cirtaino galvas virsu. Ragana šņāca vēl dusmīgāk. Tad viņa atrāvās. Un viņš joprojām ieņēma viņu portālā.

Biroja durvis nedaudz pavērās. Iekšā klusiem soļiem iegāja gaišmataina sieviete ar asaru notraipītām acīm. Sandalkoks un vaniļa izlauzās cauri papīra putekļiem. Sievas mati bija sapīti divās stingrās bizēs. Slaidā figūra ietērpta striktā dūmakainā kleitā. Uz krūtīm un plaukstu locītavām karājās no dabīgiem akmeņiem izgatavotu amuletu pavedieni.

"Tadeušs," viņa bezspēcīgi iekrita krēslā, "vai esat pārliecināts, ka mēs rīkojāties pareizi?" Viņi varēja noklusēt šo lietu.

Vīrietis piecēlās no galda un piegāja pie sievas. Viņš pārbrauca ar roku pār savu traušo plecu. Viņš pieskārs cirtainai matu šķipsnai pie sava deniņa. Es tur kādu laiku stāvēju. Viņš pagriezās pret bāru un ielēja glāzē brendiju un ieteica to. Sieviete piekrītoši pamāja ar galvu.

"Lesja, viņai ir jāpaaug," viņš apsēdās uz nākamā krēsla, "kamēr mēs turpināsim izskatīt visas sūdzības, viņa nemācēs uzņemties atbildību par savu rīcību." Un tā... Viņa aizgāja strādāt. Ne uz harēmu, ne uz akmeņlauztuvēm. Viņš sēdēs un vārīs dziras un sāks vismaz mazliet domāt ar savu galvu, nevis novelt atbildību uz mums.

–Vai esat pārliecināts par darba devēju? – blondīne konvulsīvi norija ugunīgo šķidrumu, gandrīz aizelsusies. – Ko darīt, ja viņš viņu sāpina vai vēl ļaunāk...

"Viņa varētu darīt viņam sliktāk." Šī ir mūsu meita. Man būtu bail par viņas darba devēja veselību un saprātu.

– Ko darīt, ja viņa atkal atradīs nepatīkšanas?

Vīrietis pasmaidīja un viltīgi sacīja:

"Ceru, ka šoreiz viņa atradīs kaut ko vairāk..."

1. nodaļa

Gregorijs paskatījās uz meiteni. Meitene paskatījās uz viņu. Zem viņas skatienu, no zem kuplām skropstām ar smaragda zīlītēm, man gribējās paklanīties un, luncinot dibenu, steigšus izpildīt viņas vēlmes. Tieši šis skatiens burvim lika saprast, ka viņa priekšā ir ragana.

Kreisā lāpstiņa nodevīgi niezēja, jo, domājot par burvēm, vīrieša atmiņā uzpeldēja vecvecmāmiņas Hortenses tēls, un ne vairāk kā pirms nedēļas kāds mirušais radnieks glāstīja viņu ar vara svečturi, iesitot iekšā. aizmugurē. Viņš paraustīja plecus, atstumjot atmiņas par ik ceturkšņa saziņu ar spokiem, un tikpat uzmanīgi kā govs mati no pūķa mutes, viņš izvilka aploksni no meitenes pirkstiem.

Akadēmijā studējot ātrā un noslīpētā lasīšanas tehnika, kas ļāva neiedziļināties metaforās, bet izolēt galveno, mani neiepriecināja. Vīrietis vēlreiz pacēla acis uz meiteni. Noteikti ragana. Tikai viņi var izrādīt tik daudz augstprātības un nicinājuma ar vienu skatienu. Un tikai viņu klātbūtnē visa pasaule sāk dziedāt: hiacintes uzdziedāja, tulpes ver vaļā samta cepurītes ar tintes melnām pistolēm iekšā, pat ceļmallapa izgāja pa grants taku!

Gregorijs Stenlijs pārstāja mīlēt pārsveģumus pēc tam, kad kļuva par atraitni. Viņš atgriezās no dienesta, bet viņa sieva ne. Un tas bija vispretīgākais, nežēlīgākais pārsveģums no Visuma. Katru reizi, kad viņa nekromantiskā dvēsele paredzēja kārtējo likteņa pavērsienu, viņu pārņēma melanholijs un izmisums, un viņa prātā izlīda dusmas un zobi! Viņa zobi neticami sāpēja, lai gan burvis par tiem nesūdzējās. Un tagad, skatoties uz slaido bruneti viņam pretī, ar cirtainu matu šoku, viņš saprata, ka atkal ir iesitis liktenim.

Vīrišķā būtība, kas mīt katrā vīrietī un nesauž arī tad, kad to apdzēns no aizmugures un ar bruģakmeni, ieraugot izskatīgo burvi, gaidībās iekliedzās. Vīrietis, savācis visu savu apdomību dūrē, paspieda to pašu dūri par nīrgāšanos.

Vai meitene bija skaista? Drīzāk jā nekā nē. Sejas smalkos vaibstus papildināja uzpūstas lūpas, maigi izliektas uzacis, glīts deguns ar tievu galu, vaigu kauli it kā prasmīga tēlnieka cirsti marmorā. Zilā satīna kleita uzsvēra figūras izliekumus un izciļņus. Un visā attēlā bija jūtama zināma nerealitātes nots, it kā debesu sieviete būtu nolaidusies no debesīm, jo viņai bija nogrieztie spārni, un viņa visus noliecās un apsēdās uz slotas!

Draudzīgais smaids nestiepās, žoklis savilkās. Meitene, pamanījusi vīrieša mēģinājumus būt vairāk vai mazāk labam saimniekam, pacēla uzaci, it kā vilktu elfa loka auklu, un par šāvienu kalpoja izsmējīgs smīns. Gregorijs noslaucīja labo gribu no savas sejas, atstājot aukstumu, kas viņam sagrauba zobus. Es vēlreiz paskatījos uz vēstuli...

“...sekojiet līdz meitenei...”, “...gudra, atriebīga, prātīga...”, “... ja no viņas galvas...”

Nekromants savu talantu dēļ bija atturīgs vīrs, bet tagad viņš gribēja uzliesmot tik daudzstāvu tirādē pret tēva veco draugu, ka tikai dabiska izturība, ko rūdīja darbs kapsētās un pēc tam ar nogurdinošām ziņām par skaitu. no spokiem vienā pilsētas kapsētā, neļāva viņam tik smagi sist ar seju uz leju netīrumos. Viņam nevajag ne palīgu, ne palīgu, ne galvassāpes. Bet tu to dabūsi! Un neviens tev nejautās. Paturi savā rīcībā seksuāli nobriedušu meiteni, kas satricinās ne tikai tavu saprātu, bet arī īpašuma pamatus.

Atmetis nevajadzīgu jaukšanu, Stenlijs sarkastiski un neslēpdams savu nejauko prieku pavēlēja:

– Piebūve pa kreisi no mājas ir gan darba vieta, gan guļamvieta. Ir trīs telpas: viesu uzņemšanas zona un divas jūsu rīcībā. Pēc ēdiena ienāciet mājā caur melno virtuvi. Darba diena sākas rīt astoņos no rīta,” viņš pagriezās pret mājas durvīm un aizcirta tās, gandrīz aizspiežot raganas degunu. – Es ienīstu pārsveģumus...

Frāze sastinga tukšajā zālē.

2. nodaļa

Alise stāvēja uz sliekšņa un spītīgi skatījās uz aizvērtajām durvīm. Viņa nesaprata, kas viņu satika, taču viņa skaidri saprata, ka viņai šis kāds nepatīk. Nez kāpēc meitenei ienāca prātā, ka, ja vīrietis būtu bijis īsts bruņinieks, viņš būtu nogalinājis princesi un izglābis pūķi. Tīri no solidaritātes. Aiz ieraduma.

Burvnieces nekaunība pārņēma krustmāti Klotildi. Pazīstams radnieks varēja notriekt pat jumtu ķirzaku, lidojot viņam pretī un kliegzot uz plaušām: “Es tevi satriekšu!!!”, tāpēc, ar īgnumu paskatījusies uz savām kuplajām mantām, Alise piegāja pie gludekļa- aizsēja durvis un ar roktura gredzenu no visa spēka atsita durvis. Meitene nesūdzējās par dzirdi, apslāpētie lāsta vārdi tajā pusē kļuva par balzamu tējā un viņa sāka āmurēt ar divkāršu spēku. Kad viņas plauksta sāka mirdzēt un pirkstu locītavas nepārprotami liecināja, ka ir pienācis laiks un gods zināt, ragana sakoda zobus un savāca mantas, lepni ejot pa grants taku uz savu dzīvokli.

Viņa jutās tik stulbi septiņu gadu vecumā, kad vakariņu laikā nometa uz kleitas kūku un rāvās, lai to paceltu no grīdas. Augstākās sabiedrības dāma, kas viņus apciemoja, grasījās noģībt, bet aukle slēpa savu apmulsumu, ievēdot Alisi bērnistabā. Tad viņa nesaprata, kāpēc šāda reakcija sekoja parastai neveiklībai. Vēlāk tika paskaidrots, ka labi audzinātas meitenes nemet ēdienu un noteikti neskrāpē krēsla kājas uz parketa. Tad viņi paskaidroja, un meitene saprata, cik stulba viņa izskatās. Tagad nekādu skaidrojumu nav, bet apziņa, ka darba devēja iepazīšana tā nenotiek, runā pati par sevi.

Viņa atdzīvināja brunetes tēlu savā galvā. Vīrietis bija ģērbies melnās biksēs un tumši zaļā kamzolī. No pēdējās apakšas iznira nevērīgi atpogāts kreklis. Zābaki no labas kvalitātes ādas, gluži kā manam tēvam. Un nekaunīgais puisis izskatās apmēram trīsdesmit gadus vecs. Melni, kupli mati bija nogriezti līdz kaklam, nedaudz cirtaini. Neapšaubāmi aristokrātiskā seja ir piesātināta ar riebuma grimasēm. Sajūta, ka vīrietim izmisīgi sāp zobs. Viņš savilkās grimasē katru reizi, kad uz viņu paskatījās.

Viņš smaržoja neparasti. Būdama indes un pretlīdzekļu meistare, meitenei bija fenomenāla oža, kas padarītu greisirdīgu dresētāko suni. Viņa samazināja ātrumu un, aizvērusi acis, lēnām caur degunu ievilka gaisu: sāli, garšvielas... Vetivēru? Var būt. Šajā aromātā bija kaut kāda citādība. Viņa nevarēja atcerēties vīriešu odekolonu ar šādām sastāvdaļām. Un balss izrādījās patīkama: samtaina, biezs baritons, neliels aizsmakums. Taču viņa manieres saskan ar slikti audzināta ļaužu tēlu. Viņš nepasniedza roku, neteica savu vārdu, nepalīdzēja nest lietas. Starp citu, tieši viņu dēļ Alise ieņēma cietoksni kaujā. Tante Klū šo vīriešu kategoriju sauca par “suņa iekšām”, tas ir, pretīgiem līdz zobu griešanai. Vecākā radnieka viedoklis Alisei vienmēr ir bijis būtisks. Un tagad, atceroties aizcirtās durvis, meitene vēlreiz pārliecinājās par savas vectantes gudrību un ieskatu.

Paskatījusies apkārt, ragana ieraudzīja saimniecības ēku. Viņa berzēja savu ievainoto roku. Viņa nebija zeltīta apmetuma un piecmetrīgu strautiņu cienītāja, taču kaut kāda beigta mājas piebūve arī nebija viņas sapņu robeža.

No akmens šķembām veidotais celiņš mēģināja sagrozīt manas kājas. Meitene ar cirtaino matu mopu vienmēr slīdēja, un viņas papēži smagi šķīra. Saimniecības ēkas durvis nebija aizslēgtas. Viņa pastūma to ar kāju un iegāja aukstajā krēslā.

Viņa trīs reizes pacirta ar pirkstiem un uzlidoja trīs ugunspuķes, kas aizlido pat piecus gadus vecam bērnam. Viņa nometa somas tur, kur stāvēja, un piegāja pie aizkara. Viņa to ar drosmīgu paraustīšanu atvilka un nosmaka putekļos. Smagais aizkaru audums izrādījās nevis dūmakainā vīna krāsā, bet vienkārši bordo. Viņa redzēja šādus atkritumus viņu mājā bēniņu stāvā un uztvēra to kā veltījumu senām atmiņām. Bet tie bija bēniņi, un te var teikt, ka tā ir slimo uzgaidāmā telpa, un dīvaini, ka tā tiek turēta nobružātā stāvoklī.

Doma, ka pirms viņas te neviens nav strādājis un nedzīvojis, radās pēkšņi. Varbūt šī vieta bija speciāli kalpotājiem, tad nav brīnums, ka putekļi vienmērīgā slānī pārklāj visas virsmas. Īpaši palodze.

Viņa pieskārs vecajiem, vēl joprojām ozolkoka dēļiem, un parādījās nospiedums. Kā bērniībā gribēju uzzīmēt apmierinātu sauli vai kā romantiskajā četrpadsmit gadu vecumā vēlējos uzzīmēt salauztu sirdi. Nevajadzētu liegt sev mazas palaidnības, tāpēc pēc sekundes kāda zobaina saule ar agresīvām izspiedušām acīm smīnēja raganu. Un viņa norādīja savējo ārā pa logu, no kura paveras skats uz pagalmu. Es aizgāju uz atlikušajiem diviem. No viena pavērās skats uz dārzu, otra bija blakus durvīm, tāpēc nekā interesanta tur nebija. Es dienas gaismā paskatījos pa istabu. Liela reģistratūra. Netālu atrodas krēslu rinda, kas izskatās ērti, bet patiesībā ir briesmīgi. Aizmugurē atradās dokumentu skapji un vairāki grāmatu plaukti.

Maniakālā vēlme pieskarties grāmatu galapapīriem bija viens no raganas nepārvaramā eksperimentālā rakstura netikumiem. Galu galā grāmatās bija paslēpts daudz informācijas un gribas visu uzreiz izmēģināt, lai arī kā pietrūktu zināšanu. Viņa klusi, grozīdamās no kājas uz pēdu, piegāja pie plauktiem un ieelpoja vecā papīra aromātu. Pat grāmatu putekļiem ir īpaša smarža, nemaz nerunājot par tintes smaržu. Viņa braukāja ar tievajiem pirkstiem gar muguriņām, iegaumējot provokatīvākos vārdus. Daži bija ļoti seni, piemēram, vecas kurtizānes bikses. Dažus rakstījuši laikabiedri, taču tie nezaudē savu šarmu.

No uzņemšanas zonas veda divas durvis. Es paskatījos pa kreisi. Mazs: gulta, dīvāns un kamīns. Labajā pusē izrādījās viesistaba, tāda paša izmēra. Viņa atgriezās pēc somām un ieslīdēja guļamistabā, pie skapjiem.

Patīkams atradums bija iekšpusē paslēptas durvis, aiz kurām bija paslēpta neliela vanna ar tualeti. Vismaz kaut ko. Iespējams, ar šādu ērtību komplektu viņa tiks galā ar darbu; meitene nodrebēja no domas izskaloties baseinā un izskriet ārā, lai atvieglotu sevi. Viņa bija pilsētas iedzīvotāja, un tas, kas citiem bija greznība, viņai bija nepieciešams, jo īpaši vannas istaba.

Viņa apsēdās uz čīkstošās gultas. Viņa atliecās. Un viņa sāka skatīties uz griestiem. Manā galvā šaudījās domas, un es nevarēju visu apvienot. Es uzspļāvu par nepateicīgu uzdevumu. Viņa sniedzās somā ar drēbēm. Es gandrīz izplūdu asarās. Mamma sakravāja mantas, uzbūra somas un satilpa gandrīz visu garderobi. Otrajā atradu personīgās mantas, dienasgrāmatas ar piezīmēm, pāris grāmatas par mikstūrām, darbarīku komplektu un daudz citu nepieciešamo sīkumu.

Ārdurvis čīkstēja. Meitene saspringa un iemeta kosmētikas paku uz gultas. Mazie soļi. Kautrīgs klauvējiens pie guļamistabas durvīm. Nu viņš beidzot atrada savas manieres un nolēma normāli iepazīties. Stulbākais, ko viņa tagad varēja darīt, bija izlikties par aizvainotu nevainību un uzvest niecīgu dusmu lēkmi. Bet tante Klo iečūkstēja kreisajā ausī, ka tā dara sievietes, kurām nav ko dot, izņemot dekolte. Un, ja jums ir ko parādīt, izņemot šarmu, klusējiet un skatieties. Šī čīkstošā čuksti galvā un arī radnieku senilā izsmiekla dēļ Alise nolēma sekot rūdītās intrigantes Klotiljas Mateusas padomam, tāpēc iztaisnoja matus un noslaucīja putekļus no kleitas. Viņa atvēra durvis un sastinga.

Uz guļamistabas sliekšņa stāvēja mīļa veca dāma. Telti un kārtīgi. Zili pelēka kleita un zils priekšauts izskatam piešķīra pasaku sajūtu. Sirmie mati ir savākti biezā kamolā viņa galvas aizmugurē. Krunkaina, gaiša seja un viegls pārmetošs smails.

"Mani sauc Greta, meitiņ," vecā sieviete iegāja guļamistabā un apsēdās uz dīvāna.

"Ļoti jauki," meitene apmulsusi izspieda. Viņa, protams, saprata, ka brauc ciemos, taču šāds spiediens labas gribas kompānijā nedaudz atturēja. "Es esmu E... Alisija, bet visi man tuvie vienkārši sauc Alisi."

"Prieks iepazīties," sirsnīgi pasmaidīja vecā sieviete un noglaidīja nākamo vietu, aicinot apsēsties. Es negribēju sēdēt, bet bija arī grūti stāvēt un nezināt, kur likt rokas, kas pēkšņi sāka traucēt. – Es esmu šī īpašuma saimniece. Gregorijs sūtīja mani satikt viņu un palīdzēt man iekārtoties. Parādi māju, pastāsti...

"Es to nedomāju..." viņai nebija laika atrast pareizo mājas īpašnieka definīciju, kad viņa pārtrauca saimnieci...

"Ak, bērns, nepievērs uzmanību Gregorijam..." viņa pamāja viņam, "puika dažkārt var būt nepanesams." Bet viņš ir labs cilvēks, lai gan viņš to slēpj. Tātad jūs būsit mūsu jaunā sekretāre?

"Mmm... viņš droši vien neko neteica," meitene jutās kā pilnīga muļķe. Viņa ieradās darbā, bet viņa nezina, kas. Lai gan pēc riebuma, ko viņa izjuta, pateicoties spēcīgajam, bet šaurprātīgajam dzimumam, viņa nolēma, ka labāk ir ļaut viņiem justies kā idiotiem. Un Alise var tikt galā. "Mans tēvs mani saindēja, pat nepasakot, kam un kur." Starp citu, kas šī ir par vietu?

"Stenlija muiža, Vortiša," meitene svilpa prātā. Nu jā, tētis viņu droši paslēpa un aizsūtīja līdz karaļvalsts dienvidiem. Irtāna, Apvienotā Karaliste, sagrāba ļoti aukstu teritorijas gabalu un gandrīz pašus dienvidus, kas bija slaveni ar ārstnieciskajiem ūdeņiem, dūņām un minerāliem. Pēdējos vienkārši gaidīja patērējošas nenoteikta vecuma meitenes un diezgan veseli grābekļi, kas izkraidējās ar savu tētu naudu. Irtānas dienvidu daļa robežojas ar Važejas jūru, kas ir bagāta ar zvejas un tirdzniecības ceļiem, kas novirzījās uz vairākām valstīm.

Karaliste bija viena no nozīmīgākajām varām. Pasaules arēnā tas ieņēma ja ne pirmo vietu, tad noteikti ne pēdējo. Pateicoties teritorijai. Pirms daudziem gadiem traki Irtāna karogiem pievienojās vairāki kaimiņi, kuri sākumā bija vienkārši virskungi, bet vēlāk kļuva par neatņemamu valsts sastāvdaļu, pieņemot likumus, režīmu un karali. Tāpēc pilnais nosaukums, lai arī netika izmantots, izklausījās kā Irtānas Apvienotā Karaliste.

– No kurienes tu būsi? Vai tu esi pārāk bāls, ziemeļu daļa?

"Jā, tieši tā," Alise nedaudz apmulsusi pasmaidīja; viņa izstājās no sarunas, lai iegūtu vēsturisku kopsavilkumu, un tagad ārkārtīgi baidījās, ka izrādīsies necieņa pret tik jauku sievieti. Un vēl jo vairāk, lai pārtrauktu sarunu, jo zinātkāre nebija viens no viņas tikumiem. Un bija vērts uzzināt pēc iespējas vairāk par vietu, kur viņa strādās. – Es esmu no Kassodi, nevis tālākā ziemeļu punkta, bet mums gandrīz nekad nav vasaras, galvenais ir pavasaris un rudens, tikai sniegs uzkrīt apmēram trīs mēnešus.

– Nu, neuztraucies. Mēs jums patiksim. Šeit ziemas ir īsākas un vasaras mēneši pagarinās vairāk nekā pusgadu.

Vecā sieviete berzēja rokas uz priekšauta, arī samulsusi, nezinot, kā uzsākt sarunu par māju un noteikumiem. Viņa nedaudz paskatījās apkārt, ievilka skatienu aiz aizkariem un noelsās.

"Bērnā, mums steidzami jānosūta istabene, lai viņa visu iztīra un nomaina aizkarus." Ir pagājis ilgs laiks, kopš šeit nav bijuši viesi.

– Cik vēl cilvēku dzīvo īpašumā? – meitene pēc iespējas nepiespiesti jautāja.

– Nē, nē, – mājkalpotāja satvēra rokas, – galvenokārt kalpotāji. Es, sulainis Hanss, pāris istabenes, vairāki pavāri un Gregorijs. Kad vecais Stenlijs bija dzīvs, īpašums bija dzīvības pilns, taču ilgu laiku mēs neesam satikuši jaunus viesus. Kad studentu draugi ierodas ciemos pie zēna, kļūst jautrāk, un tā...

Viņa atkal apklusā, it kā nogrima atmiņās.

– Cik tālu tas ir no pašas pilsētas, jā, no Vortišas?

"Vietā nav pat stundas," Grēta paskaidroja, paceļot acis no savām domām. "Bet Gregorijs noteikti jūs aizvedīs, un jūs redzēsiet pats."

Parunājusi vēl kādu laiku, Grēta nolēma doties ekskursijā pa māju. Es vienkārši neizgāju dārzā, bet vērīgāk apskatīju arhīva skapjus. Domās kaut ko aprēķinājusi, viņa no visa spēka pastūma trešo plauktu no kreisās puses un tas pagriezās pāri. Izspieduši pusi atveres, meitene un saimniece nokļuva tumšā mazā istabā.

– Kur viņa ir? – vecā sieviete īgni sūdzējās. Tad kaut kas noklikšķināja, ieplaisāja un čīkstēja. Gaismas stars griezās cauri puteklainajam gaisam. "Piebūve uzreiz bija strādājoša uzņemšanas zona, tāpēc, lai neskrietu pa dārzu, vecais īpašnieks izveidoja slepenu eju. Arī neskrien, vienkārši ej.

Meitene pamāja ar galvu, klusībā cerot, ka viņai nebūs jāstumj grāmatplaukts, citādi izmēri atšķīrās. Neslavē Silu. Viņi atradās zem galvenajām kāpnēm zālē. Grēta uzreiz sāka rādīt, kur un kas ved. Augšstāvā atrodas guļamstāvs, vairākas viesu istabas un birojs. Lejā atradās laboratorija un ieroču saimniecība. Pirmajā stāvā pa kreisi virtuve un kalpu istabas, labajā pusē viesistaba, siltumnīca, bibliotēka, atpūtas telpa.

Man patika Alises īpašums. Tam bija zināms šarms, kas raksturīgs tikai vecajām mājām. Akmens bruģēti pakāpieni, sausa silta koksne. Parkets, vietām saplaisājis, atcerējās simtiem apavu, kas tam pieskārs. Ozolkoka balusters zem eļļas kārtas, kas absorbējis tūkstošiem pieskārienu. Siltumnīca, nepārprotami no iepriekšējiem gadiem, bija atdalīta antīkā stilā, tai nebija nevienas tukšas sienas, tikai caurspīdīgs stikls, kas dziedāja zem saules atspīduma. Bibliotēka, kurā glabājas miljoniem zināšanu, putekļu un tintes smakas, vecmodīgo sekretāru komforts un auduma polsterējuma siltums uz dīvāniem.

Grēta nebeidza runāt visu ceļu. Viņa slavēja savu skolnieku tā, kā viltīgs tirgotājs slavētu zagtu zirgu. Pusdienlaikā Alise uzzināja, ka burvju kungam ir trīsdesmit gadu, viņš kalpoja pēc burvju akadēmijas Drošības deramentā un pēc tam uz austrumu robežas. Tagad viņš nodarbojās tikai ar muižas lietām un vadīja aptieku. Stenlija zemēs bija vairāki ciemati, kalnu pakājes un ezeri. Dīvaini ir tas, ka ar tik lielu teritoriju muiža netika klasificēta kā barons vai apriņķis. Tūlīt saimniece ieminējās, ka sen bija Debro barons, bet Gregora sencis izdarīja kaut ko dīvainu un viņam tika atņemts tituls un rezultātā daļa zemju. Šī daļa saglabāja savu statusu, taču mainīja īpašnieku un kļuva par Šantilijas baronu.

Alisija sarunājoties nepamanīta nokļuva virtuvē, kur ar prieku nogaršoja sautēto trusi. Arī sieviete viņu šeit neatstāja. Viņa visu izstāstīja un arī raganai tas patika. Pati Grēta kā daļa no šī apbrīnojamā īpašuma glabāja vēsturi sevī. Kļuva mājīgi. Un tēja ar kumelītēm pilnībā iegremdēja meiteni miegainajā apātijā. Taču ar gribas piepūli un bailēm iegūt liekos kilogramus Alise taktiski noskaidroja, vai viņa varētu doties pastaigā uz mežu. Mājas saimniece nesaņēma nekādus norādījumus šajā sakarā, tāpēc jaunākais Gordons ar tīru sirdsapziņu atgriezās saimniecības ēkā pēc slotas.

Pilnīgi noteikti, ka tik svaiga gaisa un plašumu pārpilnība pilsētniekam tiks pagriezt galvu. Alisija pat nolaida slotu zemāk zemē, lai, ja viņa zaudētu līdzsvaru, viņa varētu saglabāt kaulus neskartus.

Kamēr Kasodijas daba tikai papildījās ar sulīgu zaļumu, šeit, uz dienvidiem, tā valdīja pilnā sparā ar aromātu un krāsu daudzveidību. Egļu mežs ir papildīts ar kukaiņu čivināšanu, kas paslēpās izplestās papardēs, putnu trilles, kas raustīja egļu pūkainās ķepas.

Meitene gāja klusi, tik tikko pieskaroties egļu pakaišiem ar slēgto apavu purngaliem bez papēžiem. Un, kad atskanēja soļu šalkoņa, uztvēru meža īsto saimnieku sašutumu. Viņa nokāpa līdz spoguļstraumei, kas kā spīdīga lente stiepjas pa lauka taku. Jā, arī lauks bija dzīvs, papildīts ar dabisku spēku, un viņa, sajutusi kādu, kas dzird viņas šūpuldziesmas, rosiņas un kūšāja.

Viņa neatcerējās, cik ilgi ragana sēdēja pie ūdens, bet viņas krūtīs iegrima dziļas vienotības sajūta ar šo vietu. Viņa domāja par šodienu savā galvā un nezināja, ko darīt. Pieņemt sava tēva lēmumu? Tas atkal ir lamatas. Kā var pieprasīt neatkarību, ja tā netiek dota? Nevar būt. Alise to saprata. Un viņa arī saprata savu tēvu. Viņai ir divdesmit četri, viņa ir dziru bakalaura, viņai nav vīra, nav ģimenes, ja kaut kas notiks, viņa pat nevarēs sevi uzturēt, tāpēc viņas mīļotais vecāks cenšas viņu kaut kā pasargāt no visa. Un tas, ka viņš neļauj viņai dzīvot pie šī žoga, ir mazsvarīgs jautājums. Un viņš jau sen būtu apprecējis savu meitu, ja vien burve nebūtu tik ļoti iebildusi. Patriarhālā sabiedrībā viņi vēl nav gatavi mierīgi skatīties uz meiteni, pat raganu, tāpēc jūs varat tikai pāriet no tēva aizbildnības uz vīra aizbildniecību. Un nekādas Landish sufragisma tendences šeit nepalīdzēs. Un atkal rodas mūžīgais jautājums: ko darīt? Varbūt jums vajadzētu vienoties ar šo burvi, nopelnīt naudu un, kad viņas labošanas darbi beidzas, pārcelties uz līdzīgu pilsētu un atvērt dziru veikalu. Jūs pat varat kļūt par indes ekspertu policijas iecirkņos. Jā. Šo likmi ir vērts apsvērt. Un pārrunāji ar savu tanti, ko darīt tālāk.

Tobrīd, kamēr meitene sprieda, veda tikai viņai saprotamus argumentus, pavasara mežs parādījās savā mānīgajā izskatā...

Viņa riebums slēpās jauna puiša izskatā, kurš sabojāja tik brīnišķīgu mirkli. Viņš iznāca no nekurienes. Ragana viņu nebūtu pamanījusi, ja šis nelietis viņu nebūtu satvēris aiz vietas zem

muguras. Alise tikko ieraudzīja viena šausmīgi reta zieda sakni un vāca to. Un tad smagas plaukostas krita vietā, kas parastajiem cilvēkiem ir paredzēta piedzīvojumu izjūtai, bet raganām – nepatīkšanām.

Jebkurā nesaprotamā situācijā Alisija kā tantes cienīga skolniece vienmēr vispirms viņu piekāva, bet pēc tam skaidroja, kāpēc. Bet, tā kā no kompromitējošās pozīcijas nebija iespējams pietiekami ātri izrauties, meitene satvēra rokās turamo un apgriezās un uzlika puisim uz ausīm. Viņš bija pārsteigts, atlaida pirkstus un pārsteigts apsēdās zemē. No zem zemes gabaliem, kas kā smērētas nūdeles karājās uz blondās galvas, viņa raudzījās dzintara-medus acis. Viņa būtu varējusi zvērēt uz savas tantes iecienītāko pelnu trauku, ka pamanījusi tajās pirmatnējās uguns uzliesmojumu.

Puisis ar riebumu izsplāva kādu zāles gabalu un sāka celties. Izskatījās vairāk nekā draudīgi, ar platiem pleciem, atlētisku augumu un augumu... Jā, labs augums, par pusotru galvu garāka par viņu. Kad viņš nokratīja zemes paliekas no saviem matiem, kas saulē mirdzēja tīrā platīna nokrāsā, atvēra muti un zemā, bet diezgan patīkamā balsī sāka izteikt, kāda viņa ir psihotiska histērija, meitene neizturēja to.

Tā kā viņa bija ragana līdz sirds dziļumiem, arī šajā gadījumā viņa vienmēr vispirms lamājās un tikai pēc tam skaidroja, kāpēc tieši. Ir principiāli nepareizi burvi nervozēt, jo viņai var būt asa mēle un laba iztēle. Tātad, vēlēdama laulības pārkāpējam žagas, līdz viņu piemeklēja nāve, meitene pacēla no zemes slotu un, nesapratusi gaisu, metās prom no trokšņainās blondīnes.

Es atgriezos īpašumā, kad saule krāsoja debesis maigā persiku krāsā. Viņa nogurusi iekrita gultā un tad, atcerējusies lietas, kas vēl bija viņas somās, gaudoja. Viņa paskatījās uz audekla maisiņu, kuru bija cieši piebāzusi ar dažādām zālītēm, kuras ik pa reizei nosūtīs mammai, un saprata, ka ir par agri atpūsties.

Pie guļamistabas durvīm atskanēja klusi klauvējieni. Brunete izkāpa no gultas un atvēra to. Grēta ar skumju seju stāvēja uz sliekšņa:

– Mazā, ej uz otro stāvu uz Gregorija kabinetu. Viņš vēlas runāt.

3. nodaļa

Gregorijs gulēja uz neliela dīvāna savā kabinetā un bezmērķīgi meta gumijas bumbu pret sienu. Drauga vēstule viņu neiepriecināja, neiepriecināja un neiepriecināja. Viņš varētu vēlēties sekretāri, bet puisī. Spēcīga, izturīga, gudra, nevis vējaina ragana, kas uzlēca uz slotas un atceras, kā viņu sauc. Vismaz viņa bija vecāka, viņai bija divdesmit četri gadi, un viņa pat nekur nestrādāja. Paziņa noteikti cūku iestādīja, bet patiesībā izrādījās, ka viņš teleportējās.

Un pat nebija tā, ka meitene bija ragana; viņš izturējās pret viņiem labi, kaut arī nemīlēja viņus. Beidz, reiz, es mīlēju. Tas viss bija tikai pieredzes trūkuma dēļ. Un, lai cik spējīga viņa būtu, viņai būs grūti pielāgoties tik nemierīga burvja dzīvei. Turklāt atkal spēku konflikts. No vēstules kļuva skaidrs, ka viņa nav no tām, kas klusēs, ja maģija netiks galā, tāpēc viņa un viņas burvestības dosies visur, kur tas nav nepieciešams.

Maģija un burvība nekad nekonfliktēja, taču bija liela atšķirība. Burvji var pārveidot enerģiju, raganas un burvji piesauc eksistences spēkus, maina upju virzienu un rada auglīgas zemes. Ja burvji nodarbojas ar zinātni, tad burvestība sakņojas šamaņu rituālos. Nav slikti, tie vienkārši ir atšķirīgi.

Un arī vecums, vecums...

Viņš ar spēku raidīja bumbu pret sienu. Saprātu. Pūķiem, vecums, pieredze. Vissvarīgākais šeit ir pieteikuma iesniedzēja dzimums. Viņam nepatika šādas tēta meitas, tās vienmēr radīja problēmas, dažreiz ar sirdslietām, dažreiz ar morālām lietām. Īpašuma īpašnieci ragana nez kāpēc šķita šaura un savtīga meitene. Viņa ir skaista un zina, kā izmantot savu izskatu un šarmu. Un viņas aizvainotā seja burvim radīja neticamu gandarījumu, kad viņš nesāka skrāpēt komplimentus un apliecinājumus, ka nevarētu lūgt labāku palīgu. Ja viņas tēva mājā viss bija vērsts uz sīkas burves kaprīzēm, tad pie viņa tas netika gaidīts.

Tā meistars ieradās ar dalītām jūtām. Nē. Ne jau jauktās, bet ļaunās. Kad viss noiet greizi, viņa draugs, pretrunīgi vērtējais režisors un ilūziju burvis, vienmēr flegmatiski atkārtos, ka vajag atpūsties un izklaidēties, var pat uzpīpēt. Un skatīties. Gregorijam nepatika neasas, bet laba tabaka un konjaks, iespējams. Glēvulība, kā arī drauga balss manā galvā čukstēja, lai vārtos un lejā uz bibliotēku pēc alkohola, tāpēc izrādīti būtu interesantāk skatīties. Un kašķība mani pagrūda aiz rokas un piedāvāja izbaudīt depresiju.

Burvim nepatika ne viens, ne otrs. Bet man patika tur gulēt un bezmērķīgi mest bumbu pa sienu, it īpaši, ja iedomājos, ka metu saburzītu drauga vēstuli. Lai gan Tadeušs Gordons bija viņa tēva draugs, nevis Gregorijs. Taču pieklājībā audzinātais zēns neuzdrošinājās to izrādīt. Man pat nav vēlšanās iet pusdienās. Lai gan vajag nokāpt un iepazīties, citādi bija agrs rīts, tikko gatavojos doties uz pilsētu, un te tāda dāvana pie kājām.

"Gregorij, mans zēns," čukstēja balss aiz durvīm. – Nāc pusdienās.

"Es neesmu izsalcis," vīrietis vienaldzīgi atbildēja. Ja Grēta kļuva kurla, tad tā nebija tādos brīžos.

"Un es izcepu ķiršu pīrāgu, tavu mīļāko," sieviete čukstēja. – Nonāc lejā...

– Esmu aizņemta, vakarā paēdīšu...

Vīrietis netrāpīja un ar bumbu trāpīja pa durvju rāmi. Gumijas bumbiņa triumfējoši nokrita un lidoja pāri galdam un ārā pa atvērto logu. Vilšanās nopūta. Un durvis sāka histēriski čīkstēt. Atslēgas caurums iesaucās un uz sliekšņa parādījās mājkalpotāja ar rājienu rokās.

"Ak, jūs nepatīkamais zēns," viņa īgni iesāka, "cik reižu lai es tev teikšu, lai neuzdrošinies izlaist pusdienas un vakariņas." Kāpēc tu te ieslēdzies kā vecs einuhs...

"Auklīte..." burvis sacīja, nobolīdams acis, "nu, cik reižu es varu teikt: ja tas ir aizvērts, nav nepieciešams ielauzties." Šis ir mans birojs...

– Un tu esi mans skolnieks! – Grēta draudīgi teica, uzsitot ēdiena piegādi uz galda. Tik ļoti, ka cukurtraukam pazuda vāks. – Nu, sēdies ēst, ak, tev nav makšķeres.

Gregorijs noguris nopūtās un apsēdās pie rakstāmgalda. Mājas saimniece novāca manuskriptus, vēstules un ziņojumus, visu sametot vienā kaudzē uz malas. Vīrietis nobolīja acis: visu rītu viņš kārtoja policijas ziņojumus, lai līdz pusdienām tie atkal kļūtu par bezveidīgu papīru kaudzi. Viņa izvilka no priekšauta lupatu un devās pulēt krēslu roku balstus. Viņa satvēra atvērto grāmatu un aizcirta to ciet. Bet viņam nebija laika atstāt grāmatzīmi. Viņa piegāja pie bibliotēkas kabineta un, mēģinot veco sējumu stumt augstāk, sāka lēkāt augšā un lejā. Es uzspļāvu uz bezcerību un noliku to plauktā.

Burvis paskatījās uz savām pusdienām un saprata, ka viņš tomēr grib ēst. Turklāt trusis izrādījās veiksmīgāks nekā jebkad agrāk. Varbūt par tādu cepeti varētu Grētai piedot viņas netaktiskumu.

"Un ragana būs labāka par tevi," vecā sieviete izsmēja. "Kad viņa mani sauca vakariņās, viņa pat neattaisnojās."

– Kā tev viņa patīk? – vīrietis domīgi paskatījās uz trekno gaļas gabalu un iebāza to mutē.

– Nav slikti. Pieticīgs un diezgan labi audzināts, viņas skatiens skanēja: "Ne kā daži..." – pirmo reizi karaļvalsts dienvidos. Man ļoti patika tava siltumnīca...

"Tava siltumnīca..." students sarkastiski pārtrauca. "Es jau sen pārtraucu tur audzēt indīgas šķirnes, jo ik pa brīdim tur mēģina salasīt zaļumus zupai."

"Lai tā būtu..." viņa smaidot piekrita. – Parādīja viņai slepeno eju uz māju. Nu nebēdā uz mani. Kāpēc meitene skriet pa ielu uz virtuvi?

"Un uz laboratoriju..." brunete neapmierināti piebilda.

"Nē, mans dārgais," vecā sieviete paskatījās zem dīvāna un izvilka vairākas glāzes konjaka. – Laboratoriju, poligonu un ieroču telpu parādīsi pats. Citādi es atkal saplēsišu pudeles, nometīšu dunčus, un tu smelsies vēl mēnesi.

Burvis apmierināti pasmaidīja. Pīrāgu pabeidzu, nomazgāju ar zāļu tēju un izstiepju. Viņš piecēlās no galda un pagriezās pret logu. Viņš piespieda brilles sev pretī un sarkastiski teica:

"Bet ragana bēg no mums," laukā aiz muižas stāvēja figūra zilā kleitā un tumšā apmetnī. Viņa griezās ap slotu, skaidri piesaucot to kārtībā.

"Nu, labi," vecā kundze atbildēja tikpat sarkastiski, "es devos pastaigāties un arī pajautāju, vai tas ir pareizi."

Gregorijs šaubīgi pacēla uzaci. Viņš neredzēja tādu apziņu jaunajā burve. Un līdz vakaram viņš par to visu laimīgi aizmirs, jo bija gatavs likt derības uz vecvecmāmiņas Hortenses viltus žokli; Vortiņas pilsēta vēl nebija redzējusi tik burvīgu raganas un vietējo iedzīvotāju tikšanos.

4. nodaļa

Māja smaržoja pēc melanholijas. Tas apmetās tumšākajos stūros, kas dienas laikā tika krāsoti ar saules gaismu. Iestājoties krēslai, īpašums mainījās: pazuda senatnes plīvurs, atklājot neizskatīgus nolaidības mirklus, akmens pakāpieni kļuva raupjāki, slēpjot silto klinšu šarmu, koks vaidēja. Tas dziedāja ilgstoši un aizvainots, skrāpējot plaukstas, kas pieskārs margām.

Otrajā stāvā stāvi čukstēja. Katrs dēlis stāstīja melus, ka plānais papēdis bija izspiedies cauri mīkstajam pārklājumam. Sienas bija līdz pirkstiem aukstas, it kā stāstot, ka vajag atvērt pagrabos esošās ventilācijas atveres, izkratīt paklājus, atvērt logus un izpūst šo mitro aromātu. Vitrāžā pretī kāpnēm sasala duļķainas stikla plēves. Tie ir jātīra ar ūdeni un etiķi. Kad Alīcijai bija trīspadsmit, viņa ar māti ciemojās pie kāda attāla radnieka. Tur pat nebija mājas, tikai neliela mājiņa. Un kalpu nebija. Tad viņa ar mammu gatavoja un tīrīja pašas, un visu darīja savām rokām. Alise atceras šos logus, ka rudenī tos jau klāja migla, un no rāmjiem nāca bezdievīgs caurvējš un bija jāaizpilda spraugas ar sūnām, tad kļuva siltāks. Un pavasarī noņemiet visus grūžus, atšķaidiet etiķi ūdenī, pievienojiet dažus pilienus ziedu eļļas, lai iznīcinātu esences skābumu. Trīspadsmit gados ragana nezināja, ka viņi neciemojas, bet slēpjas, jo karaliskā pratinātāja darbs bija bīstams un apdraudēja galvenokārt ģimeni.

Alise atgrūda atmiņas un nogludināja kleitas malu. Viņa pieklaudevja pie durvīm. Viņa veltīja laiku, pārgērbās tumši zaļā tērpā ar šokolādes mežģinēm uz krūtīm un sapinēja matus. Tāds vīrietis vēl nav dzimis, kura dēļ viņa liegs sev mazus priekus. Tēvs vienmēr bija dusmīgs, kad viņa mīļotā meita tracinājās līdz pēdējai minūtei pirms svarīgiem notikumiem. Es biju dusmīgs, bet es nevarēju neko darīt. Tāpēc meitene darba devēja priekšā parādījās ļoti pieklājīgā izskatā: satīna kleita, bobs kakla izgriezums, samta kurpes, minimāli rotaslietas. Viņa uztvēra pie galda sēdošā vīrieša pārsteigto skatienu. Likās, ka viņš viņu ieraudzīja pirmo reizi: viņš gāja no viņas sejas uz viņas tievo kaklu un uzkavējās ilgāk, nekā nepieciešams, pie kakla izgriezuma. Kādu iemeslu dēļ tas lika maniem vaigiem vai ausīm dedzināt.

Arī meitene neliedza sev apceri. Mākslīgajā gaismā muižas īpašnieks šķita vecāks, vai arī kāda loma bija topošajiem rugājiem? Mati ir tumši, viņņaini, rupji. Un acis, gandrīz tumsa, kas apņem, pievelk, un tās dziļumos mīt intereses dzirksteles? Pārsteidzoši plāni pirksti, bet āda izskatās raupja, it kā šīm rokām būtu pieradums turēt nevis vijoles loku, bet gan bastarda zobenu. Mājas kreklis ar atvērtu apkakli, kas slēpa atlētisku lādi.

Alisija atzina, labi. Un burvis to zina. Viņš labi zina, kas patīk sievietēm. Es neesmu pārliecināta, ka viņa to izmanto, taču no ļaunā smīna, kas skāra viņas lūpu kaktiņu, viņa saprata, ka izmanto priekšrocības. Ja viņi būtu satikušies dažādos apstākļos, šis vīrietis būtu ieinteresējis bijušā karaliskā pratinātāja meitu.

"Raganas saimniece, vai jūs pazīstat šo cilvēku?"

Tad ragana pamanīja tik vēlās sarunas iemeslu. Blondīne sēdēja ar saburzītu seju, salicis rokas zem padusēm. Piedzēries skatiens dusmīgs mēģināja izdegt gan Stenliju, gan viņu. Oho, bet bez fiziskā pārākuma viņš nebija tik augstprātīgs.

"Nē," balss ir maiga un augstprātīga. It kā ņirgājoties, viņa salika rokas uz krūtīm, tādējādi izceļot šīs krūtis. Lai piebeigtu sarunu biedrus, viņa arī izaicinoši pacēla uzaci.

– Viņš melo... Hic... Viņš melo! – vēlais viesis noelsās vai nu ar sašutumu, vai ar žagas. – Šī... žagas viņa nolādēja mani mežā.

"Tu un es nekāstījāties ballēs un nedzērām Brūderšaftā, tā ka tu kļuvi man pazīstams," Alisija gausi un vienaldzīgi atcirta.

"Raganas saimniece," samtais baritons un viegls pieskāriens sagatavei uz ķēdes ar izdomātu scenāriju, "vai tas ir jūsu lāsts, kas karājas uz meistara?"

Nebija jēgas atbildēt, biroja nebija nevienas citas raganas. Burvis ir pilnīgi pārliecināts, kura rokās ir šis lāsts, tāpēc jaunākais Gordons tikai paraustīja plecus.

"Varbūt tu būtu tik laipns un..." viņš nepabeidza, pavērsa acis uz blondo un atliecās krēslā, cerot beigt skatīties priekšnesumu. Meitene nepievīla:

"Tas pāries pats no sevis, kad viņš nožēlos grēkus."

– Tev ir... hic jānoņem! – blondīne pavēlēja.

Alise neatcerējās nekādus parādus, turklāt viņa bija pārliecināta, ka nav uzkrājusi procentus par visiem nozīmīgajiem: laulības, meitas un reliģiskajiem.

– Kāpēc tevi nolādēja? – Gregorijs izrādīja ziņkāri, noliecies uz priekšu un satvēris rokas. Viņš atbalstīja tiem zodu. – Nāc, Ērik, kā ar tevi?

– Viņa ielidoja manī hic. Viņa man pēra, žagas, un nolādēja... žagas. Es neko nedarīju...

– Vai esat ne tikai meistars, bet arī stāstnieks? – meitene bija nepatiesa pārsteigta. Burvis dusmīgi paskatījās uz nolādēto. Viņš izdvesa.

"Tātad jūs nevarat mainīt savu lāstu?" – vīrietis jautāja ar viltus tikuma masku. Alise jutās neērti no šī nemītīgā bezdibena melno acu skatiena kā ezera dīķī, kurā tik ļoti patīk slīkt patērējošām meitenēm. Bet, atgādinot sev, ka viņa ir ragana un pratinātāja meita, kuras arsenālā bija sliktākas grimases, meitene pacēla zodu, dodot mājienu uz noraidošu atbildi.

Vīrietis paraustīja plecus. Viņš staigāja ar saviem muzikālajiem pirkstiem gar galda virsmas malu, izsitot nepazīstamu melodiju, un tad Alise nodrebēja. No pieskaršanās kādam citam, tik neaptveramai maģijai, viss viņas iekšienē saritinājās kamolā. Mītras zemes aromāts, savvaļas rozmarīns... Krustnagliņu pikantā garša, kas kairina mēles galu...

Ēriks paraustīja un atmeta galvu atpakaļ. Viņš bija satricināts. Viņš lamāja caur zobiem un deguns sāka asiņot. Alisija šokēta vēroja metamorfozes, kas pārņēma blondo. Un viņa nodrebēja no aukstuma, kas izplatījās birojā. Viņas darba devējs atcēla lāstu ar garlaicīgu skatienu.

"Izbeidz," ragana to neizturēja. – Kāpēc tu... Viņam sāp...

Nepazīstamais spēks norima, paklausīdams burvim. Tas saritinājās ciešos gredzenos un apmetās uz mēbelēm. Viņa smaržoja tik reibinoši patīkami, bet tagad uz lūpām bija jūtama asiņu un pelnu garša.

– Jūs atteicāties filmēt...

Alise atteicās no godīguma. Lāsti viņu nenogalināja, bet burvji, kas mēģināja iznīcināt ragana saites, to nogalināja. Viņa pieskārās blondīnes apziņai, viņam viss bija kārtībā. Izelpots...

Sulīga zāles garša vasaras sākumā, grīšļi... Akas avots, kura ūdens salst zobus. Viņas spēks piepilda telpu kā dziļa upe. Viņa šai mājai ir sveša, un viņš, to nogaršojis, smagi nopūšas. Un viņa kunga maģijas pēdas un skaidiņas saritinās kā kuģu auklas un rāpo prom kā labi paēdušas čūskas. Alisija sakož zobus, lai nesniegtu tiem roku, nepaceltu noslēpumainības plīvuru, uzzinot, kāda dāvana ir viņas darba devējam. Viņš savaldās, atkāpjas un uzmanīgi norauj puisim sava spēka apsēju.

"Pagaidiet koridorā," Stenlijs vēsi sacīja. Balss, kas zvana galvā kā zvans, rada vēlmi apsegties ar rokām.

Ragana ar trīcošu roku pieskārās durvju rokturim. Viņa iznāca ārā un atspiedās pret sienu. Viņas darba devējs acīmredzot ir traks cilvēks, ja, neskatoties uz spēku konfliktu, viņš sāka atcelt lāstu. Vai arī tā bija laba mācība, ko pasniedza tikai viņai?

Durvis pēkšņi atvērās. Izspūrusi blondīne paskatījās uz viņu ar izsmejošu skatienu. Tas man radīja vēlmi vēlreiz viņu nolādēt vai, ārkārtējos gadījumos, svētīt. Un svētība uz raganas lūpām joprojām ir dāvana.

"Kuce," viņš elpoja.

"Informators," meitene nepalika parādā.

– Ragana! – viņš pārdomāja, viņš un Alise pamanīja, ka ar šādu intonāciju viņi parasti izmet daudz aizskarošākus vārdus.

"Atcerieties to nākamreiz, kad vēlaties kādam pieskarties." Viņa varētu būt arī ragana...

Viņš neatbildēja. Viņš pacēla zodu un aizgāja. Un no biroja atskanēja darba devēja balss:

– Jautājiet...

5. nodaļa

"Spēka demonstrēšana nebija nepieciešama," ragana teica, aizcirtot durvis. Graciozā kustībā viņa apsēdās viesu krēslā, sakrustojusi kājas. Kleita, kas nebija pieradusi pie šādiem pagriezieniem, uzkāpa un atsedza meitenes kāju. Gregorijs neatstāja to nepamanītu un daiļrunīgi uzmeta viņai skatienu. Meitene juta interesi un, tāpat kā jebkura kārtīga meitene, nebūtu samulsusi. Nē. Tas tikai ērti trīskāršojās.

"Es tevi neaicināju apsēsties," burvis deva mājienu, sirdī smeļoties par šo spītīgo burvi. Taču viņa ātri vien atjēdzās no viņa spēka pieskāriena. Interesanti, vai viņa atpazīna, ka viņas priekšā ir nekromants? Vai arī ar pieredzi nepietiek, lai no pirmā acu uzmetiena noteiktu dāvanas identitāti? Vai arī tas viss tika provocēts ar vienu mērķi, ko burve sasniedza?

"Man nevajag ielūgumu no vīrieša, kurš nepūlējās piecelties, kad istabā ienāca meitene," viņa atcirta, smaidot un rādot pat zobus. Nevajadzēs ilgi košļāt šos. Un nekromants pēkšņi saprata, ka šajā dzīvē var izturēt jebko: mirušu vīrieti smagā mājā, mācību no lauza deguna, pat trimdu, bet noteikti ne raganu labākajos gados.

"Tu strādā manā labā," smalki atgādināja Gregorijs, radot domu, ka viņu profesionālajās attiecībās nav vīrieša un sievietes. Tikai darba devējs un padotais. Bet ragana to nenovērtēja.

"Ja mana atmiņa mani neviļ," viņa domīgi skatījās ārā pa logu aiz muguras, "es strādāju pie jums kopš rītdienas astoņos no rīta." Un tagad es droši vien esmu viesis...

– Un kā viesis jūs nolēmāt izrādīt savu cieņu pret mani, metot lāstus dažādos virzienos?

Kopumā meitenei paveicās, ka viņa saskrējās ar Ēriku. Lai gan pilsētas gubernatora dēls bija rets nelietis, zinot savu grēku sarakstu, viņš nesāka skandālu. Es ierados un saskāros ar faktu: šeit es esmu un šeit ir lāsts. Bet tas nenozīmēja, ka Gregorijs izbēgs no kļūdas. Viņš piecēlās un pagriezās pret logu. Viņam šķita, ka šādi viņš izskatīsies iespaidīgāk, taču patiesībā viņš vienkārši nevarēja pārvarēt vēlmi paskatīties uz viņas kailajām potītēm.

"Tu pat neesi pavadījis dienu manā īpašumā, un jūs jau esat radījis nepatīkšanas," saule pazuda aiz kokiem un vakara vēsums ar tievu strūklu ienāca birojā. "Jums jāsaprot, es nelabošu jūsu kļūdas, nemaksāšu kompensāciju un neizvedīšu jūs no nepatīkšanām. Es neesmu tavs tēvs..."

Krēsls pacēlās atpakaļ. Papēžu klikšķis uz parketa, svārku šalkoņa. Viņa pienāca un arī ielūkojās vakara krēslā. Degunu kutināja ābeļu ziedu aromāts ar mandeļu rūgtumu. Vai tās ir viņas smaržas vai arī raganas spēka smarža, kas ir pirmatnēja dzīvība?

"Jā, tu neesi mans tēvs," viņa nolaizīja lūpas, kas krēslā mirdzēja ar koši zibšņiem, "tāpēc labāk mums vienoties, nekā sabojāt viens otra dzīvi."

Gregorijs paspēra asu soli. Lai starp tām nebūtu brīvas vietas. Viņš cerēja ar to samulsināt burvi, bet uz viņas lūpām uzplauka viltīgs smaids. Burvis pacēla uzaci un, it kā pārbaudot drosmi, pieskārs viņa zodam, liekot meitenei pacelt acis. Pirksti nežēlīgi apdedzināja karstumā, un caur asinīm izplatījās uguns vilnis.

– Nekaunīgs? – vīrietis jautāja, nenovērsdams skatienu no smaragda acu mirdzuma, kurā dejoja raganas liesma. Vēl viens solis bezdibēnī, lai nonāktu viņas burvestību atbalsos.

"Godīgi..." meitene izdvesa, un viņas elpa, kas skāra burvi, kļuva vēl karstāka. Viņš varēja zvērēt, ka arī ragana juta šo uguni un izprovocēja to. – Un godīgi, es piedāvāju abpusēji izdevīgu sadarbību.

Viņa neatkāpās, it kā pārbaudot viena paņemtā vīrieša pieklājības spēku. Zināju, ka tas ir kaitinoši, bet spēle bija valdzinoša. Gregorijs arī varētu spēlēt. Viņš piegāja vēl tuvāk, viņu ķermenim gandrīz pieskaroties. Viņš čukstēja, pieliecies pie kakla:

– Pie kā tu tagad strādā?

"Indes un pretlīdzekļi," ragana gurdeni atbildēja ar elpu, uzliekot savu tievo plaukstu viņam uz krūtīm. Viņa skrēja ar pirkstiem no vienas pogas uz otru, apklusā, grozījās, mēģinot atpogāt. Gregorija redze kļuva blāva, un caur viņa asinīm izplatījās nekontrolējama spēka vilnis. Viņš aizvēra plakstiņus, pārliecinādamies sevi, ka tikai meitenes burvestība uz viņu atstāja tādu iespaidu, tādas ir raganas, dzīvības iemiesojums tās augstākajā izpausmē, un viņam, nāves burvim, viņa ļoti pietrūkst, tāpēc viņš. piedzēras no tuvuma.

"Tādā gadījumā jūs varētu interesēt apskatīt manu kolekciju," Stenlijs ieteica, attālinoties un apsēdies krēslā. Meitene atspiedās ar muguras lejasdaļu pret galda malu un, nemainot sejas izteiksmi, precizēja:

– Tik liels? – tas skanēja ar kādu nešķīstu mājieni.

"Reti," vīrietis uzskatīja par svarīgu uzsvērt, izkļiedējot galvā viskozo miglu.

"Tas būtu gods," ragana labvēlīgi atbildēja, nenolaižot acis no viņa.

Gregorijs pamanīja, ka viņu saruna nepāraug sprediķī par morāles mācībām, bet gan draudzīgā sarunā. Ragana parādīja raksturu, viņš buksēja un spieda ar spēku. Visticamāk, jā, viņiem ir vieglāk vienoties, nekā sabojāt viens otra dzīvi. Un meitenes neapdomīgā drosme bija valdzinoša. Vai nu pratinātāja audzināšana deva tādus augļus, vai raganas spēks. Lai kā arī būtu, viņš vairs nejutās aizkaitināts pret viņu. Uztraukums? Varbūt... Līdzjūtība? Kāpēc ne.

– Cik tev gadu? – vīrietis vēroja ragana klusi soļojam gar grāmatu skapjiem, svārku šalkoņu un grāmatu galapapīru pieskārienu.

– Un cik tu dotu? – Viņa pagriežas un no viņas pleca nokrīt apjomīga tumši brūnu matu bize, kas karājas mugurā. Graciozi, cirtaini pavedieni pie deniņiem uzsver kakla trauslumu un pienaino ādu.

"Patiesībā es to nedošu vispār..." Gregorijs noliek pulksteni uz galda un dodas pie galda ar alkoholu. Kristāla karafes ar konjaku un viskiju, elegantas elfu vīna pudeles. Viņš pārbrauc ar pirkstu pār katru no tiem, izvēloties, ko meitenei piedāvāt, un samierinās ar dzirkstošo ābolu ar ziedu aromātu. "Ar jums, raganām, jūs ne par ko nevarat būt pārliecināti, un vēl jo mazāk, kad esat vecs."

Viņa pasmaida un paņem dzēriena glāzi no viņa rokām. Uz brīdi smalks ādas pieskāriens ādai, un vīrietis atkal sajūt šo notiekošā nerealitāti, asinis vārās un reibums, it kā pēc divām konjaka pudelēm.

"Blarian..." meitene saka pēc pirmā malka, ar pirksta galu izbrauc gar stikla malu, liekot kristālam dziedāt, un lēnām laiza lūpas. – Desmit gadi, ne mazāk. Tikai šajā ielejā viņi ražo ābolu vīnu. Te ir ziemeli, vīnogas neaug, tās glābj ziemas ābeļu šķirnes, bet piesūcinātas ar medus lāsīti, līdz ar to ziedu aromāts...

"Apsveicami," Gregorijs apsēžas pretējā krēslā. – Tātad...

"Divdesmit četri," ragana pārtrauc, joprojām atgriežoties pie viņa jautājuma, bet tikai tad, lai uzdotu savu. – Un tu?

"Trīsdesmit," vīrietis mierīgi sacīja, un meitene, iedzērusi vēl vienu malku vīna, turpināja:

– Ko tu darīji manā vecumā?

"Es apspiedu sacelšanos uz austrumu robežas," viņš sveicina ar biezu glāzi un uzņemas iniciatīvu. – Ko tu darīsi manējā?

"Es atvērsu eliksīru veikalu, paņemšu bruņurupuci un uzpīpēšu pīpi."

– Kāpēc bruņurupucis? – burvis to nopirka.

– Tātad pārējie neradīja nekādus jautājumus? – viņa smaida dažādos veidos: kā tagad, palaidnīgi un atklāti, kā sliktā ciema meitene; kā jau vakara sākumā – slinks un nicinošs. Viņai, iespējams, nav palicis neviens smaids, un ir divaini, ka Gregorijs vēlas tos redzēt.

Viss radīja jautājumus, bet Stenlijs vēl nevarēja uzdot to, kas viņu interesēja. Viņi nav tik tuvu, lai ragana godīgi atbildētu, vai viņai ir plāni precēties, jo viņas ierašanās izskatās ļoti aizdomīga. Un Gregorijs šīs domas īpaši lāva savam tēvam, kurš varēja viņu labi plānot.

– Tā bija, bet vai tas nav ļoti šokējoši bruņurupucim? – Tagad viņš ar izglītojošu interesi apskatīja meiteni.

– Es esmu ragana, kādu mājdzīvnieku man vajadzētu iegūt, lai uzsvērtu savu statusu? – Viņa viltīgi piemiedz.

– Melns kaķis?

“Tas ir nogurdinoši...” Alise klusē un pēkšņi pārtrauc jautrību nopietnākā balsī. – Jautājiet, vai vēlaties...

Viņa nav stulba, tas ir pluss. Vienkārši... Varbūt mīnuss.

– Kāpēc tu tā izlēmi? – šis jautājums nebija viņa sejā, vai ne?

– visi jautā. Un es visiem atbildu, ka neesmu radīts laulībām, tādi kā es dod priekšroku būt laimīgiem.

– Vai laulība un laime ir viens otru izslēdzoši jēdzieni?

"Man jā," viņa ieskatās caurspīdīgajā dzintara šķidrumā. "Es nezinu, kā izbēgt no sava tēva aizbildnības, bet es noteikti neiešu svešinieka aizbildniecībā."

– Ja tu iemīlēties?

– Burvi, vai jūs nezināt, ka raganai ir simtiem reižu vieglāk atrast nepatikšanas nekā vienreiz satikt mīlestību?

Gregorijs pieļāva, ka meitene vienkārši meklē nepareizā vietā vai rīkojas nepareizi.

Pēc pusstundas, kad viņš bija apguvis visu darba veikšanai nepieciešamo, burve devās mājup. Gandrīz pie sliekšņa burvis pamanīja:

"Pieskarties, raganas kundze," deva mājienu, ka viņš piekrīt sarunām.

– Alise, – burve vienaldzīgi piedāvāja, – un es dodu priekšroku matam, burvju kungs...

– Gregorijs... Sauc mani par Gregoriju...

Durvis klusi aizvērās, un kabinetā joprojām bija jūtams smalks, netverams ābeļu ziedu aromāts ar mandeļu rūgtuma nokrāsu. Gregorijs vienā rāvienā izdzēra glāzi alkohola un atspiedās krēslā. Viņš izberzēja acis. Viņa galvā ir tāda vieglprātība, ka vieglāk neķerties pie lietas, bet nekromants spītīgi atver korpusu ar tintes pildspalvām un izņem biezu reljefu papīru. Un pēc stundas, nolēmis pastaigāties pa dārzu un pārbaudīt, ko ragana dara, Stenlijs uz sava sliekšņa sastop sirmu vīrieti. Doma, ka viņam joprojām nav laika pārbaudīt piebūves aizsargājošos piekariņus, uzplaiksnī kā žurkas aste bedrē. Un dūmakains baritons griežas cauri siltās nakts tumsai:

– Es saņemu mirušu sievieti, vai tu to man iedosi?

6. nodaļa

Šerifs Frenks Talbots bija pamatīgs un nedaudz pedantisks vīrietis, jau piecdesmit sešus gadus vecs. Viņa pamatīgums slēpjas viņa nevēlēšanās kaut ko izlemēt skriešanas laikā. Ja viņš ķērās pie lietas, viņš lēnām tuvojās tai, vērīgi paskatījās un nošņaukāja kā vecs, pieredzējis kaķis. Viņš nicināja iedomību un nevarēja ciest savu tiesu medicīnas ekspertu, kurš, kā liktenis, bija viņa pilnīgs pretstats.

Policista pedantisms daudzus iedzina līdz malai, vājprātam vai karātavām. Bet tikai pateicoties viņam, viņš sēdēja pašā Vortišas izpildvaras augšgalā. Viņa mānija, ar kādu viņš veica savu darbu, viņa padotos piespieda sirdslēkmes. Tikai tāpēc viņš joprojām strādāja tuksnesī, nevis ieņēma augsta ranga policijas priekšnieka amatu galvaspilsētā. Viņš par to nebija sarūgtināts un bieži jokoja, ka labāk būt gulbim mazā ezerā nekā kaijai milzīgā jūrā.

Vīrietim arī ļoti patika pīpēt. Nevis cigārus, kā tagad pieņemts, bet pīpi. Šajā procesā varēja redzēt arī viņa koncentrēšanos. Viņš vienmēr apsēdās vienā krēslā Gregorija bibliotēkā, izvilka no krūtīm tabaku un lēnām ķērās pie lietas. Viņa uzmanību nenovērsa saimnieka piedāvātais džins, līdz pelēki dūmi sāka sasniegt atvērto logu.

"No jums nav ziņu, ļaujiet man pašam apskatīties," viņš teica, saspiežot telefonu starp zobiem un paņemot glāzi no galda. – Nekas jauns?

Gregorijs iegrima pretējā krēslā, paņēma glāzi alkohola un vērīgi skatījās uz pusmūža vīrieti. Viņš pasmaidīja, bet acis palika aukstas. Kopā šis pāris radīja šausminošu skatu. Bet, neskatoties uz visām profesionālajām deformācijām, šerifs bija labs cilvēks. Iespējams, vienīgais šajā pilsētā cenšas panākt patiesību. Un, lai gan viņa rupjais komunikācijas veids atbaida daudzus, viņš bija tas, kurš bija tur, kad Gregorijs nezināja, ko darīt ar visu mantojumu un nāves gadījumiem.

Viņa tēvs aizgāja, kad Gregorijam bija divdesmit. Absurdā nāve pārsteidza ne tikai pašu Stenliju, bet arī viņa mantinieku. Iekrīt no zirga aizā. Ņemot vērā, ka vecais vīrs bija vairāk nekā labs burvis, tas izraisīja neuzticību. Lai kā arī būtu, nekādas vardarbīgas nāves pēdas no ribās iesprūdušas trakās bultas vai indes netika atrastas. Viņi rūpīgi meklēja.

"Izmēģināju visu iespējamo," skumji atzina mājas īpašnieks. "Šī nāve neatšķiras no iepriekšējām. Nevis slepkavība, ne saindēšanās, bet vienkārša sakritība. Tas nav man jātāsta. Šķiet, ka ķermenis ir pareizi miris. Nu, asinsvada plīsums, padomājiet, meitenei nav pat divdesmit, slikta iedzimtība, tā teica jūsu eksperts?

"Noraujiet manam ekspertam rokas un iebāziet tās..." viņš dusmīgi nomurmināja. – Šis brūtgāns spēlē uz vairākiem vārtiem, izmest no iecirkņa nav iespējams, mēra viņu ļoti mīl. Viņiem ir sava veida naudas business. Kopā ieguldījām viesnīcu ķēdes celtniecībā. Kāpēc tu teici, ka tā šķiet?

Burvis sarāvās... Viņš nevarēja izskaidrot visu to domu un pieņēmumu virkni. Es vienkārši sajutu notikumu pretīgo nepareizību.

"Es esmu tikai nekromants, kurš pārbauda liķus un, ja iespējams, tos izceļ," viņš noplātīja rokas, gandrīz izšļakstīdams alkoholu. "Es varu viņus nopratināt, uzzināt jaunākos notikumus, bet neko vairāk."

Pats nekromants nesaprata, kas viņu satrauca par jaunu meiteņu nāvi. Tie nav līdzīgi, nāves cēloņi visi ir dažādi: asinsvada plīsums, anafilaktiskais šoks, trombs, dūriens bordelī, laupīšana. Jā, tas viss var vienkārši notikt. Bet kāpēc tikai ar meitenēm? Kāpēc tā ir stiepšanās, bet vai pastāv ciklisks modelis?

"Es neesmu karaliskais asinssuns," burvis turpināja, domādams, "man nav piekļuves pēdējām domām par mirušajiem, iespējams, atmiņām." Lai gan arī ne mans profils...

– Kuru? – it kā nojaustot pēdas, šerifs tuvojās. Džina glāze pārcēlās uz roku balstu.

Stenlijs par to domāja. Menalists šajā jautājumā nepalīdz, viņi strādā ar dzīvajiem. Varbūt pareģotāji vai pareģotāji palīdzētu, bet pat viņi vairāk skatās uz priekšu. Alternatīvi, burvjī. Bet burvis maz saprata par viņu burvestībām. Viņš izteica šo ideju.

"Runājot par burvjiem..." Frenks jēgpilni apstājās, ļaujot Gregorijam to izdomāt pašam. Nebija šaubu, ka sirmāis intrigants jau apzinājās. Sīkāka informācija bija interesanta, taču Stenlijs nekavējoties nolēma paskaidrot, kāpēc ne.

Saskaņā ar neizteiktu likumu, seno laiku relikti, burvji un burvji tika nosacīti sadalīti gaišajā un tumšajā. Atšķirību kā tādu nebija. Tikai asins maģija tika klasificēta kā tumša. Tiesības uz iespēju strādāt ar viņu. Ar to a priori bija apveltīti nekromanti, eksorcisti, dēmonologi un, lai cik traki tas arī neizklausītos, dziednieki. Viņu darbs daļēji bija balstīts uz asins rituāliem. Burvjiem un raganām jābūt licencei. Burve, kas nodarbojas ar nekromantiju, un tas nav nekas neparasts, saņēma atļauju savai darbībai, un tai bija pienākums ik pēc trim gadiem apstiprināt savu kvalifikāciju. Kāpēc tāda diskriminācija? Jo viņu spējas nevarēja būt atkarīgas no asins maģijas. Piemēram, kā dziednieks var noņemt maģisku lāstu, izņemot, neizmantojot asinis? Nevar būt. Un raganas varēja būt tikai raganas, bez asinīm viņi atrada darbu jebkurā jomā: mikstūras, pretlīdzekļi, flora, fauna, ģeoloģija, prognozes. Viņiem vienmēr ir izvēle, bet, ja burvis ir dzimis eksorcists, viņš nevarēs strādāt ar neko citu, artefakti un tā tālāk neskaitās. Un jo spēcīgāks ir burvis vai ragana, jo lielāka iespēja, ka viņas spējas ļaus viņai pieskarties tumšajai maģijai.

Bet viena konkrēta trakā ragana bija viegla, dāvanas līmenis normāls, nepārspīlēts. Nekromants teiktu, ka viduvējs, bet viņš baidījās sevi apdzīt, jo viduvēja ragana joprojām ir ragana. Un šajā jautājumā no viņas nebūs nekādas palīdzības.

– Labi, bet ko tu domā par šīm nāvēm? – šerifs vēlreiz jautāja, cerēdams izspiest no Gregorija vismaz kādu pavedienu.

– Ja tās būtu rituālas slepkavības, mēs būtu redzējuši mazāk pievilcīgus pēcnāves gadījumus, lai gan atceraties to meiteni, kura pirms pusgada tika nodurta līdz nāvei piestātnē? – vīrietis sāka skaļi domāt. – Izskatās pēc rituāla, bet pārāk neveikls, nepabeigts... Ja šī būtu sērija, tad būtu arī saskarsmes punkti, un turklāt tās ir tikai visas mirušās meitenes... Tas ir tāli, nē. Jūs piekrītat?

Sirmāis vīrietis piekrītoši pamāja ar galvu.

"Es sliecos uzskatīt, ka tā ir spēka uzkrāšana," Frenks izlieca uzaci, prasot paskaidrojumus. "Pati nāve ir milzīga enerģijas atbrīvošana, un, ja pilsētā slēpjas viduvējs burvis, vidēji kluss un neuzkrītošs, tad, iespējams, tādā veidā viņš palielina savu potenciālu. Spēku uz ilgu laiku var aizzīmogot amuletos un artefaktos. Tas ir vienīgais, kas vairāk vai mazāk summējas. Bet stāsts smaržo pēc vecas kapenes. Vai esi domājis par rakstīšanu galvaspilsētai?"

Talbots pamāja ar galvu. Ar zināmu noguruma ēnu acīs viņš paskaidroja:

"Tas nav fakts, ka viņi atbildēs, bet, ja viņi atbildēs, viņiem apniks pārbaudīt vietējo burvju kopienas." Es tam neredzu jēgu. Mēs paši to izdomāsim.

– Pastāsti man par sērijveida slepkavām? – Stenlijs jautāja un tikmēr domāja, kā reaģētu šerifs, ja viņš, izmantojot savus draudzīgos sakarus, pats uzrakstītu galvaspilsētai.

"Sērijveida slepkavas..." sirmāis vīrietis uzsita ar pīpi pie roku balsta.

Sēriju vienmēr raksturo atkārtotāšanās. Cietušajiem ir kaut kas kopīgs. Tā nu viens trakais vīrietis ik pa laikam no cilvēku pūļa izvēlējās kādu aptaukojušos vīrieti un, ievēdot viņu vārtos, pārgrieza viņam rīkli. Ikvienā viņš redzēja savu tēvu, kurš bija nogalinājis viņa māti delīrija tremens. Vai, piemēram, meitene-Dieva pienene nogalināja vecākas sievietes, jo redzēja savas skolotājas nāvi bērnamā. Sērijveida slepkavības ir netiešu faktoru kopums katrā atsevišķā gadījumā, kas norāda uz slepkavas identitāti.

– Tātad jūs nevarat sākt izmeklēšanu, pamatojoties uz šo formulējumu? – Gregorijs atbalstīja zodu uz dūres.

– Bet kā? – sarunu biedrs nolika pīpi un izvilka tabakas maisiņu. – Vai atceries Rozalindu Kerro? Viņa bija pirmā, kas paziņoja, ka viņas meita ir nogalināta. Sieviete ieradās policijas iecirknī ar ārsta slēdzienu, kurā bija teikts par plīsušu asinsvadu, un viņas meitas veselības stāvokli, kur slimības vēsturē nekas tamlīdzīgs nebija. Es šaubījos, ka ārsts to varētu būt palaidis garām vai neievērojis. Un tad Flismanu ģimene un ģimenes māte. Tad mirušā vīrs nakšņoja zem vietnes sienām. Vai mātes

Bonti meitene. Kautiņa laikā sadurts līdz nāvei. Kā tev iet, Gregorijs? Kā šīs nāves gadījumus apvienot sērijā? Kas kopīgs jaunai, kārtīgai meitenei un korumpētai meitenei? Un tad jums joprojām ir jāpierāda, ka nāves gadījumi dabisku iemeslu dēļ ir slepkavības.

– Kad tas sākās?

– Kerro vispirms. Trīs gadi,” vīrietis uzpūta pīpi un viņa kuplās uzacis satikās uz deguna tilta. – Bet tas ir tas gadījums, kad viņi vērsās policijas iecirknī, un cik daudz citu... Redziet, nav iespējams pat izsekot, kur notikusi slepkavība un kur nieru kolikas. Un veids. Vai jūs zināt burvi, kurš bez pieskāriena, amuletiem vai burvestībām var izraisīt trauka pārsprāgšanu?

"Tā nenotiek," nekromants piekrita un pievērsa skatienu šerifa krekla izstieptajai apkaklei. Un viņš ir nervozs un vairāk nekā parasti, pat grozās ar drēbēm, kas ir gandrīz nāves spriedums viņa pedantiskajam raksturam. – Jebkura maģija atstāj pēdas. Tas nozīmē, ka tas nebija burvis vai burvis, kas nogalināja.

Vīri aplusa. Šerifs staigāja pa bibliotēku, apskatīdams grāmatu galapapīrus. Skaista tikšanās Stenlija mājā. Un pats īpašums mēram ir kā dadzis acī. Viņš jau vairāk nekā vienu reizi bija piedāvājis Gregorijam viņu izpārdot par pasakainu naudu. Ja viņš, tāpat kā viņš, plāno būvēt dzelzceļu, tad īpašums neiederēsies attēlā. Un Stenlijam pieder ne tikai māja ar dārzu, bet arī vairāki simti hektāru meža un kalnu pakājes. Šis ir liels džekpots. Būtu žēl, ja puika salūztu un atteiktos no šīs vietas.

Arī vecais Stenlijs vairākas reizes novērsa mēru. Un viņiem ar viņu bija draudzīgākas attiecības. Tāpat kā pats Frenkijs. Ja nebūtu vecākais Stenlijs, viņš tagad nebūtu šerifa krēslā. Viņš ieradās jauns, augstprātīgs, un neviens negribēja viņu uztvert nopietni. Taču dzīve viņu saveda kopā ar dzīvespriecīgu burvi, kurš ticēja. Viņš man deva iespēju strādāt un izklūt pasaulē. Vispirms neliela detektīvu aģentūra, bet pēc tam kriminālās nodaļas priekšnieka amats policijā, un tad pedantisks zēns ātri uzlidoja uz augšu, un viņam bija pārdrošība tur palikt.

7. nodaļa

Alise pamodās no avārijas virs galvas. Viņa gribēja gaudot un apsegties ar spilvenu. Viņa tēva vecais sulainis Justs cieta no bezmiega lēkmēm un mēģināja ar to inficēt visus māsaimniecībās. Īpaši mēness naktīs, kad ragana viņu turēja aizdomās par vilkaci, viņš ieviesa kārtību bēniņos un pagrabos. Tajā pašā laikā tik pretīgi pārvietojot mēbeles, ka parkets plīsa ar mirstošiem vaidiem. Arī tagad viņa bija gatava svētīt veco vīru daudzus dzīves gadus, taču viņa atcerējās, ka guļ Stenlija muižas spārnā.

Viņa piecēlās sēdus gultā un drūmi paskatījās apkārt. Tā ne tikai izrādījās draiska diena, bet arī nakts lika dzīvot ilgi. Viņa atmeta segu un ar basām kājām pieskārs aukstajai grīdai. Pieskāriens bija prātīgs. Un kā šī atturība pietrūka, runājot ar burvi. Viņa negaidīja no sevis tik bezjēdzīgu nekaunību. Un labāk neatcerēties, ka viņa flirtēja ar šo burvi. It kā svaigs gaiss skāra smadzenes.

Sekoja vēl divi sitieni. Meitene sastinga, nespēdama saprast, kas notiek. Viņa uzmanīgi atvēra uzņemšanas telpas durvis un nodzēsa ugunspuķes. Piespiedusies pie grāmatu plauktiem, viņa pielīda pie loga. Dārzā bija kluss. Dega tikai laternas. Nākamajā mirklī viņa pamanīja divas tumšas figūras, kas vilka augšā pa galvenajām kāpnēm milzīgu kasti. Iekšā.

Zagli? Viņi parasti izņem, nevis piegādā. Vai mājas īpašnieks nedzirdēja? Ko darīt, ja jūs nedzirdat? Viņš devās uz pilsētu vai ielēdās laboratorijā. Un Grēta? Viņai ir istaba otrā mājas spārnā. Bet vismaz kādam vajadzētu pamosties no tāda trokšņa. Lai gan kāds tikko pamodās. Meitene izslēdza gaismu uzņemšanas telpā un piegāja pie loga. Kādi cilvēki viņi ir?

Nolēmusi, ka viņai ir vismaz burvestības un vēl divas pudeles ar paralizējošu dziru, viņa ar pirkstgaliem iegāja atpakaļ guļamistabā, novilka halātu no muguras, uzmeta to pār pleciem un, cenšoties radīt pēc iespējas mazāk trokšņa, atslēdza slepeno eju. Viņa piecēlās istabā un klausījās. Mājā nekādas sarunas nebija, bet no ielas bija dzirdamas balsis. Viņa izmantoja iespēju un nospieda slēdzeni. Tumsu cauri caurgrieza tievs gaismas stars no sienas ugunspuķes. Ragana izdvesa un, lūgusi, lai durvju eņģes nečīkst, paslīdēja zem kāpnēm.

Ik pa brīdim palūkojoties ārā no pēdējās aizmugures, viņa kādā no tumšajām figūrām varēja atpazīt savu darba devēju. Viņš stāvēja tuvāk ieejai un runājot žestikulēja. Otrs, svešinieks, apsēdās uz kastes un izvilka pīpi. Ragana ļoti gribēja zināt, kas notiek, bet viņai nevajadzēja draudīgi iziet ārā ar rokām uz gurniem kā ciema meitenei. Viņa trīs reizes pavilka kreiso ausi un izspieda auskarā esošo akvamarīnu. Skaņas kļuva skaidrākas, taču joprojām varēja uzminēt tikai frāžu fragmentus. Un svešinieks jau bija aizdedzinājis pīpi un kaut ko liecināja saimniekam. Alise atspieda muguru pret kāpnēm, slēpjoties to ēnā.

"Tu mani saprati, Gregorijs," nepazīstama balss skaļi iesaucās. Meitene izbāza degunu. – Cik reizes es tev esmu lūgusi ieiet no laboratorijas? Mana mugura ir pārāk veca, lai paceltu svarus pa kāpnēm.

"Ja jūs katru reizi atnākat un izmetat atkritumus zem laboratorijas durvīm, kāds kaut ko uzminēs."

– Atkritumi? – svešinieks bija sašutis. – Baidieties no dieviem, kurš to saka?

– Vai esi atpūtusies? – saimnieks nepacietīgi jautāja. – Turpināsim vilkt.

– Tu mani iedzīsi zārkā! – vīrietis bija apmulsis, piesitot ar pīpi pa kastes stūri. – Pagaidi, pagaidi. Tagad vecais Frenks nesīs slodzi...

Kāda veida krava? Par ko tie vispār ir? Un kāpēc tas viss notiek naktī? Vīrieši sāka attālināties un Alise saprata, ka viņai jāpieiet tuvāk, lai vismaz kaut ko dzirdētu. Viņa, pārmaiņus lamādama sevi ar pēdējiem vārdiem no tantes dunnas vārdu krājuma, ar pirkstgaliem pārmeta ārdurvīm un izspieda degunu spraugā pie masīvajām dzelzs eņģēm. Joprojām nebija ne sarunas, ne ko dzirdēt. Viņa izspieda muguru siltajās mājas sienās, cenšoties saplūst ar atmosfēru. Viņa neizturēja un, skrāpējusi nagus biežajā kokā, pavilka audeklu pret sevi tā, ka aplodas atvērums kļuva platāks. Uz sliekšņa neviena nebija. Tikai lodziņš augšējā pakāpienā.

No staļļa puses bija dzirdama durvju atvēršanās čīkstēšana. Apklusinātas balsis un grants taciņas šalkoņa. Alise nožēloja, ka viņai nekad nav bijis dots gaisa elements. Tā ir ķecerība, ka burvjiem ir kontrole pār visiem četriem elementiem. Viņi melo. Katrs burvis izvēlas vienu lietu sev. Tas nenozīmē, ka Alicija nekontrolē neko, izņemot zemi. Viņai ir vieglāk vienkārši no ozola saknēm noaust necaurlaidīgu lapotni, likt ābelēm nest augļus un modināt lazdu dzinumus, nekā pacelt ūdens cilpu vai, kā tagad, spēlēties ar vēja virzienu, lai tas nestu cilvēku vārdus. Beidzot nemiera cēlāji piegāja pie akmens kāpnēm, vedot zirgu un pajūgus. Meitene sastinga, aizmirsas elpot.

"Nē, tas nedarbosies," sirmais vīrietis elsoja, paceļot ratiem tuvāko malu. "Es esmu pārāk vecs šim sūdam, Gregorijs."

"Nenovērsiet uzmanību, pretējā gadījumā jūs nokritīsiet," mājas īpašnieks nepaguva pateikt, pirms partneris noelsās un ar vienu roku satvēra viņa muguru. Kastes stūris pēc inerces paraustījās uz priekšu, burvis zaudēja līdzsvaru un arī atbrīvoja no rokām nastu. Notika avārija. Domovina ripoja lejā pa kāpnēm kā bruņinieka ordeņa palaists aplenkuma baļķis pie klostera durvīm, mēģinot nogāzt vairākas ābeles, bet pēdējā solī rotaļīgi palēca un trāpīja tieši zem zirga nagiem. Nabaga dzīvnieks ilgi šņāca un ar nagu sita pa vāku. Pēdējais no tāda sašutuma metās sāņus un atklāja liķi baltā apvalkā.

Ragana bija pārsteigta. Burvis metās pie sava līdzzinātāja, cenšoties viņu pārāk neraustīt. Gaišmatainā vīrietis visos iespējamajos veidos zvērēja un draudēja neuzmanīgajam burvei nogriezt visas rokas. Alise saprata, ka ir iejutusies tajā, kam labāk patīk mušas, bet ne bites. Vīri savā starpā nolēma, ka pretsāpju burvestība atvieglos uzbrukumu, un devās celt zārku. Vāks slikti piezemējās un saplīsa divās daļās, taču burvim izdevās to ievietot rievās un aizcirst.

"Vai esat pārliecināts, ka varat tikt galā bez manas palīdzības?" – Gregorijs jautāja, vērodams, kā viņš uzkāpj zirgā.

– Ar ko tur tikt galā? – līdzzinātājs stenēdams nomurmināja. "Es aizbraukšu līdz tuvākajai gravai un pagrūdišu mirušo sievieti." Tikai bizness.

Alise sastinga un saprata, ka viņai jādodas prom. Viņa nedzirdēja turpmāku sarunu, viņa vienkārši skrēja pa gaiteni ar peli un ienīra bēgšanas ejas tumsā. Uzgaidāmajā telpā viņa paskatījās apkārt, mēģinot salikt puzzle gabalus. Tas ir, tagad viņa redzēja... Tumsas aizsegā viņas darba devējs un kāds vīrietis izveda meitenes liķi aizliktā kastē. Bet kur viņas darba devējs dabūja šo liķi? Un kāpēc uz viltības? Kas pie velna notiek?

Viņa tikko ieraudzīja meitenes liķi... Līķis!!! Jā... Viņas darba devējs ir slepens slepkava vai sektants vai nekromants, vai kas? Kādam tumsonīgajam pagrabos guļ miruši cilvēki? Dievs, ar ko viņa beidzās? Mums ir jātiek prom no šīs vietas un ātri.

8. nodaļa

Ugunspuķe kā signāllāpa sekoja Alisei aiz muguras. Meitene staigāja pa guļamistabu, tad saprata, ka gaismā var atklāt, ka viņa neguļ un tad... Un ko tad? Viņa neizlēma, bet nodzēsa saules gaismas zibspuldzi. Viņa uzreiz par to samaksāja, sāpīgi atsitot mazo pirkstiņu pret krēsla kāju. Uzlēkusi uz vienas kājas, viņa atgriezās uzņemšanas zonā, pārbaudīja durvis, atbalstīja slepeno eju ar vienu no apmeklētāju krēsliem un uzkrāva virsū krūzi ar margrietīnām. Viņa atgriezās guļamistabā, atvēra skapi un domāja. No vienas puses, lidojums pāri visai karaļvalstij ar slotu ir ideja izmisušajiem. No otras puses... Kāpēc viņa nervozēja? Nu padomā tikai par līķi... Darba devējs ir burvis, galu galā, ja viņam tāds darbs... Droši vien konkrēti. Un viņa būtu atradusi, par ko krist panikā, bērnībā viņa bija redzējusi pietiekami daudz šo mirušo cilvēku, lai jebkurš nekromants aiz skaudības pakārtos uz saviem bikšuriem. Viņas tēva darbs vienmēr nozīmēja kaut kādu saikni ar ne tiem patīkamākajiem brīžiem, un viņai ar māti bieži nācās apmeklēt Drošības departamentu, un tur viņi saskārās ar daudzām lietām. Taču atklāts palika jautājums, ko darīt ar trako burvi. Būtu bijis normāli jautāt tieši, taču sieviešu aizdomīgums kopā ar fantāziju vienmēr ir paklupījis cilvēces godīgo pusi. Turklāt viņi nav tik tuvi, lai gan pēc vakara Alisei tuvāk par šo drūmo bruneti bija tikai viņas līgavainis.

Burve atkal pameta guļamistabu un šoreiz tumsā ieskrēja dokumentu skapī. Viņa atcerējās nolādētos burvjus līdz septītajai paaudzei, vēlējās vienmēr būt ciešās attiecībās ar visiem radiniekiem un svētīja viņus ar ērtu dzīvi. Pēdējais bija vismānīgākais no visiem, jo Alise pacentās noskaidrot šīs dzīves laiku.

Pats banālākais un loģiskākais, ko meitene izdomāja, bija darba devēja atzīšana par nekromanti. Bet problēma ir tā, ka dabiskajā vidē viņa nesatika ar "nāves skūpstītājiem" un viņas iztēle uzgleznoja māju ar paceltiem līķiem, nevis dzīvo kalpu, zem griestiem lidojošu pāragri mirušu radinieku pazīmēm un sabojātiem skeletiem. pagrabos. Viņa redzēja gandrīz visu šajā mājā, izņemot pirmo stāvu, un tas radīja zināmas domas. Bet pretruna šai harmoniskajai teorijai bija tāda, ka nāves burvju ir tikai neliels skaits, viens vai divi no simts. Ragana šaubījās par savu veiksmi, saduroties ar šo konkrēto dāvanas pārstāvi. Tad atkal... Ko šovakar darīja muižas īpašnieks?

Alisija iekārtojās krēslā, kas bija vērstas pret ārdurvīm, un apvilka sev apkārt halātu. Viņa kā pilādžu ogas uz auklas grieza atmiņā padzīvojušās mājkalpotājas stāstu, mēģinot satvert to, kas dotu kādu pavedienu. Ja vīrietis pēc akadēmijas dienēja Drošības departamentā, tad tā bija Augstā maģijas akadēmija, kuru uzrauga kronis. Tā uzliek par pienākumu saviem absolventiem neatkarīgi no klases, izglītības formas vai dāvanas vairākus gadus strādāt valsts dienestā. Ja Gregorijs kalpoja, tad viss derēs. Alise mēģināja atcerēties fakultāšu sarakstus: dziednieki, kaujas burvj, artifactors... Nekromanti, eksorcisti, dēmonologi ir tik reti, ka viņi dodas pie kaujiniekiem, un viņi savu dāvanu attīsta pēc izvēles, kopā ar personīgajiem mentoriem. Un tas atkal neko nedod.

Ragana nāca no otras puses... Viņa atgriezās darba devēja birojā un atcerējās savas sajūtas, kad viņa vara svieda blondo. Asins un pelnu garša... Bīstami. Nesaprotami. Bet neizraisot bailes vai sāpes. Viņai nez kāpēc šķita, ka nāves burvju dāvanai viņa noteikti jāatbaida. Viņa var uzzināt, kā ir patiesībā, tikai pajautājot tieši vīrietim.

Savos minējumos un mātīgajos plānos meitene nepamanīja, kā viņa izstiepa kājas, iekārtojās krēslā un sāka snaust. Viņa nebija glēvulis, viņa vienkārši apdomīgi baidījās un tāpēc neatgriezās gultā. Un no rīta atrados nepiemērotā pozā ar izgrieztām kājām, kuras paspēju pārnest pāri roku balstam un apsegt ar halātu. Būtu jauki, ja viņa būtu viena. Bet burvis, kurš naktī tik veikli nolaida zārku, stāvēja viņai virsū. Un viņš iesmējās.

"Alise," roka dega ugunī, kad vīrietis viegli pieskārās viņa plaukstas locītavai. Viņš pasmaidīja un centās neizplūst skaļos smieklos.

No rītiem Alisija bija tradicionālās raganas paraugs: ļauns ar izspūrušiem matiem, pie rokas trūka tikai slotas. Taču šodien viņa patiesi uzvedās kā augstdzimusi jaunava, ieraugot nepazīstamu

līgavaini savā buduārā. Viņa kļiedza. Burvis savilkās grimasē, bet neatlaida roku. Viņa klātbūtne meitenes dzīvoklī bija nepareiza. Alise pat mēģināja uzlēkt un atkāpties uz guļamistabu. Bet viņa iedeva sev garīgu plauku: kāda viņa ir burve, ja viņu var samulsināt nelaikā uzradies darba devējs. Tāpēc, nometusi nevajadzīgo halātu, tas joprojām neko neslēpa, bet tikai pasvītroja šo mežģīņu negodu, ko māte sauca par naktskreklu, viņa izstaipījās. Stīvā ķermeņa mērogs nebija iepriecinošs, fileja bija pilnīgi bez jutīguma, un kakls sāpēja.

–Vai tu vienmēr no rītiem esi tik dīvains? – Gregorijs jautāja, šaubīgi uzlūkodams viņu. Meitenei neizbēga tas, ka viņš novērtēja gan patīkami lielās krūtis, gan garās kājas, kas bija kailas līdz gurniem.

– Vai tu domāji kaislīgs? – Alise jautāja, beidzot atdodot halātu uz pleciem.

"Nē..." viņš atrada spēku novērsties no viņas ar savām tumšajām acīm ar ugunīgām dzirkstelēm zīlītēs.

"Man vienkārši nepatīk, ka man liek ķepas," ragana piekrita atbildēt un iedurt.

– Kas tev patīk? – Tagad viņš ar interesi paskatījās. Arī Alīsija izskatījās. Novērtēju apspīlētās bikses, kuras izcēla... Kopumā tās izcēla visu. Un kreklis, kas nevērīgi atstāj novārtā augšējās pogas.

"Tēja ar rozmarīnu," meitene atkal žāvājās un atbildēja, pazūdot aiz durvīm.

"Tad jums ir divdesmit minūtes pirms brokastīm."

Alīsija izbāza mēli pie sienas. Jādomā, kur sēdēja vīrietis. Viņai vienmēr būs laiks aizbēgt uz slotas, taču nebija vērts ticēt, ka tēvam nepietiks iztēles, lai viņu nosūtītu tuksnesī bez viena nožēlojama teleportētāja un ar stieņiem, kas izrautāmi no lidmašīnas astes. Tāpēc viņš būs asistents aptiekas veikalā, un šeit mums vēl jāskatās, kurš ir briesmīgāks: burvis ar daudzsološu nekromantiju vai ragana ar magnētu nepatīkšanām.

9. nodaļa

Ragana pēc stundas atgriezās uzgaidāmajā telpā. Šajā laikā Gregorijs mēģināja atrast iemeslus, kāpēc viņa gulēja krēslā, taču vīriešu loģika bija bezspēcīga sieviešu fantāzijas priekšā. Viņš atteicās no šīs lietas un, piezvanījis kalponei, lūdza atnest šurp brokastis, jo rīta tēja viņam tagad vajadzīga vairāk nekā pūķis citā bruņniecības komplektā.

"Tu kavējies stundu," Stenlijs piezīmēja, iemaisot kafijā cukuru, nepatīkami grabēdams karoti gar krūzes malām.

"Es neesmu precīza," Alise vienaldzīgi sacīja un apsēdās pretī. Viņai bija zila kleita ar korseti un V veida kakla izgriezumus, kas izaicinoši izcēla viņas krūtis. Viņš nonāca pie secinājuma, ka šīs meitenes izskats liek viņam grēkot.

"Mēs vienojāmies godīgi sadarboties," pārmetoši atzīmēja nekromants un saprata, ka viņam pēkšņi nav sviesta naža. Viņi abi bija paslēpušies zem raganas salvetes.

"Tāpēc es jums saku godīgi, ka neesmu precīza," viņa zināja, kā grabēt tējkaroti tikpat pretīgi. Viņš iesmējās un pastiepa roku, lai izkratītu vienu no galda piederumiem. Salvete tika atstumta. Atkal atceroties sievišķo loģiku, burvis jautāja:

– nazis...

Alises sejas izteiksme mainījās, bet tad, pārņēmusi kontroli pār savām emocijām, viņa nepiespiestā balsī nomurmināja:

"Ļauj man par tevi parūpēties," un izrāva grauzdiņus no rokām. Viņš iesmējās. Patiešām ļoti dīvaina ragana.

Taču līdz ar dīvainībām viņa izrādījās ļoti zinoša aptiekas veikala darbā. Pats Gregorijs nesaprata, kāpēc viņš joprojām atbalsta šīs idejas darbu. Viņa vēlā sieva bija ārste, un tad tam bija jēga. Bet pēc viņas aiziešanas viņam nebija spēka nosplauties un aizmirst. Nolaidiet aizmirstībā to, pie kā strādāja Emīlija, un viņš bezrūpīgi, it kā pēc inerces, turpināja brūvēt visnepieciešamākos eliksīrus. Kaut arī dziru meistars ir no nekromanta, tāpat kā mūķene no raganas. Un tagad viņš juta kaut kādu iracionālu aizkaitinājumu pret šo meiteni par to, ka viņa tagad ir šeit, kaisīja lietas, pieskaroties ar raganu pirkstiem vecajiem dziru sarakstiem, kas piederēja viņa sievai. Jo viņai nav aizdomas, cik nepanesami viņam ir šeit atrasties. Tas ir pat grūtāk nekā manas sievas guļamistabā.

Divdesmit četrus gadu vecumā viņš kļuva par atraitni. Un viņš apprecējās deviņpadsmit gadu vecumā. Par jaunu meiteni no dziednieku fakultātes. Viņi mācījās kopā, dienēja valsts dienestā, viņš departamentā, viņa – karaliskajā slimnīcā. Un tad...

Gregorijs novērsās no Alisijas, kura no plaukta izvilka burvestību grāmatu, ko viņa netaisni sieva šeit glabāja aiz ieraduma. Viņa nemaz necieta no kārtības mīlestības, bija haotiska un entuziasma pilna, vienmēr aizmirs, kur atstājusi savus mīļākos apavus: muižā vai galvaspilsētas mājā. Viņa bija neorganizēta un izklaidīga, bet ne ar pacientiem. Viņi viņai paredzēja lielisku nākotni un vietu tiesā, ja ne letālu negadījumu.

Zilā drudža uzliesmojums kaut kur uz karaļvalsts robežas. Un viņa Emīlija, vistantīgākā, spītīgākā un nedaudz augstprātīgākā, ir brīvprātīgā. Ja viņš nebūtu bijis patruļā, viņš būtu viņu atrunājis, aizliedzis. Bet...

Pēc četrām nedēļām viņš viņu atrada. Neatzīmētā kapā, iežogots ar svētzariem. Zilais drudzis nav nāvējošs, ja pamanāt pirmās pazīmes laikus, bet pēc divām nedēļām tas sāk aprīt organismu no iekšpuses, pirmās piedzīvo plaušas, pēc tam nieres un pēdējā padodas sirds. Tas iznīcina gan cilvēkus, gan burvjus, un nav nekāda veida imunitātes. Viņš kavējās septiņas dienas. Viņam būtu bijis laiks izvilkt viņu ārā, iedzīt stāzē, izskaust infekciju no viņas ķermeņa, taču viņš patruļā.

Trīs sēru gadi, no kuriem divi uz austrumu robežas kā brīvprātīgie, apspiežot satricinājumus.

Vai viņš ir pārstājis vainot sevi? Nē. Tas nekad neapstāsies. Un tas, ka viņš atgriezās dzīvē, viņam nedod tiesības dzīvot. Viņš vienkārši pārstāja piesaistīt uzmanību. Ir grūti, ja tuvumā ir cilvēks,

kurš apglabā sevi dzīvu, un ir egoisms turpināt priecāties par savām bēdām, liekot visiem tuvumā esošajiem ciest no viņa jau tā lēnās nāves.

Ragana iekliedzās, un Stenlijs sarāvās, it kā būtu izvilks no sapņa. Meitene paspieda roku un ar pēdējiem vārdiem atcerējās visus dēmonus par to, ka nepasargāja viņu no nodevīgajām skapja durvīm, piespiežot ar tām rādītājpirkstu.

"Miss, jums nevajadzētu izteikties tādos vārdos," vīrietis aizrādīja, taču meitene to nenovērtēja un, izvilksusi pirksta galu no mutes, izaicinoši ziņoja:

"Jaunkundzei vajadzētu noģībt, dzirdot vārdu "ēzelis", bet īstā ragana parasti tajā iesaistās ar entuziasmu.

Vīrietis pasmīnēja un pārstāja novērst burves uzmanību no viņas darba. Ļoti valdošā manierē viņa šķiroja ienākumu grāmatiņas un nolika plauktos pudeles ar pārpildītiem šķidrumiem. Burvis piecēlās un izvilka no plaukta vēl vienu kolekciju. Tas bija daudz plānāks nekā iepriekšējais. Ragana ar blotera uzcītību arī sāka to lasīt. Un pēc pāris stundām vīrietis vairs neredzēja savu kolēģi žurnālu un grāmatu kaudžu dēļ. Viņa kaut ko nomurmināja zem deguna. Viņa trīs reizes saskaitīja visas dziru pudeles un ielika tās apburtajā skapī.

Pēdējais atradās blakus grāmatu plauktam un aizvērts ar durvīm ar necaurspīdīgu stiklu. Vīrietis iedeva meitenei atslēgu, un viņa sāka vadīt māju, it kā būtu mājās. Pāris reizes mēģināja iedzert malku ledus tējas. Bet beigās ar kafijas kannu aizgāja uz vannas istabu un atnesu aukstu ūdeni. Piesarkusi viņa lūdza to uzsildīt. Brunete izrādīja tādu žēlsirdību, tomēr papildus nekromantijai viņa arsenālā bija arī daudzas burvestības. Un, kad ūdens uzvārījās, viņa no audekla maisīja ar nezālēm izvilka dažus garšaugus un iemeta tos ūdenī.

Pikantais kumelīšu un piparmētru aromāts izplatījās visā uzņemšanas zonā. Turklāt nebija skaidrs, vai viņa uzbur dzērienu, vai arī tas viss bija pats no sevis. Viņam tika uzticēts zāļu novārījumu ieliet tasītēs. Un meitene, balansējot uz krēsla, pastiepās pēc citas draudzes grāmatas. Kad viņa to izņēma, viņa apsēdās un kaut ko pierakstīja savā lapu kaudzē. Es vairākas reizes uzduros pret leti, mēģinot tikt pie vajadzīgajiem manuskriptiem. Es paklupu aiz paklāja. Es notraipīju rokas ar tinti. Viņā bija kaut kas tāds, kas raksturīgs tikai trakiem zinātniekiem, kaut kādas reibinošas zināšanu slāpes. Un šis tēls neiederējās ar vēstulei pievienoto viņas zvērību aprakstā. Es nespēju noticēt

Gregorija uzmanību no savaldzinātās meitenes apceres novērsa durvju zvans. Viņš pagriezās un ieraudzīja uz sliekšņa gaišu meiteni ar pelniem matiem, kas bija saritināti jaukās lokās. Smalko violeto kleitu papildināja ažūra lietussargs uz kreisās rokas.

"Gregorijs ir dārgais," meitene burvīgi pasmaidīja un pastiepa roku skūpstam. – Nenormāli priecīgs tevi redzēt...

"Abpusēji Hloja," vīrietis paklanījās un pielika viņas tievo roku pie lūpām. -Tu nāc pie manis darba darīšanās?

Meitene kaprīzi nopūtās. Hloja Bernāra, pilsētas valdnieka vecākā meita. Burvīgi mānīga jauna dāma, kas sajauc debesu izskatu ar dēmona raksturu. Viņa bija reibinoši skaista, pat ne tāda; viss viņas tēls, sākot ar jaukajām cirtām un beidzot ar tīkla zeķēm, bija vērsts tikai uz vienu – vēlmi sasniegt savu mērķi par katru cenu. Viņa bija jaunāka par Gregoriju. Un divdesmit sešu gadu vecumā viņa joprojām nav precējusies. Daudzi to uzskatīja par sliktu zīmi, un pati blondīne vienmēr uzstāja, ka vēlas kaut ko vairāk par dzīvi šajā nomalē. Bet hercogi un grāfi nepiestāja bieži, tāpēc meitene ar lielu pūru apsēdās blakus tētim.

"Vai jūs tiešām domājat, ka es varu nākt tikai darījumu dēļ?" – Viņa nosita skropstas un koķeti pasmaidīja. – Kā mēs varam sazināties un jāt ar zirgiem? Tu tik sen neesi nācis ciemos...

Tad blondīnes skatiens uztvēra raganu, kura, uz pirkstgaliem uz krēsla, stiepās, lai noliktu žurnālu plauktā. Savas nestabilitātes dēļ meitene līdzsvarojās un nepamanīja, kā no kleitas apakšas lūr ārā viņas pūkainie apakšsvārki. Pilsētas valdnieka meitas uzacis uzlidoja līdz pieres vidum, un viņas skatiens kļuva tāds... šķielēts.

Alise, atkāpusies, nolēca no krēsla un pievērsa skatienu apmeklētājam. Viņas lūpas izliecās smīnā, un viņa skaidri gribēja pateikt kaut ko nejauku, bet blondīne bija pirmā:

– Dārgais Gregorij, vai tavs palīgs nezina, kā sveicināt dižciltīgo dāmu? – viņa sajūsmā ievilka.

Tieši šajā brīdī vīrietis saprata, ka, neskatoties uz viņa formālo klātbūtni sarunā, viņš šeit būs lieks. Vajadzēja kaut kā nogludināt brūvēšanas pārpratuma aso leņķi, bet ragana tika tam priekšā. Vēl tikai mirklis un Alise jau stāvēja ar tādu skatienu, ka bija gatava ar kailām rokām sagrābt ezīti, izsist vampīram zobus, nogrūst kilogramu kumelītes rūķim pārsolīt par vissmalkākās belladonnas cenu, noplūkt vienradža krēpes un iebāziet šos matus pūķa dupšā. Citiem vārdiem sakot, ragana devās sieviešu kara ceļu.

"Viņš nezina," Alise teica, smaidot paceļot kreiso uzaci un saliekot rokas uz krūtīm. – Varbūt vari mani apgaismot?

"Ar prieku," Hloja atbildēja tikpat sarkastiski. – Dižciltīgas dāmas klātbūtnē jums jāpaliekas un jāsasveicinās baroneses kundzei. Tā ir arī laba ideja, lai izveidotu sliekusni.

"Ak, paldies no visas sirds," ragana izcēla zobus, uzliekot roku uz krūtīm. "Es zināšu, pretējā gadījumā mani kalpi vienmēr sacīs: "Madame Duchess... Madam Duchess...". Un viņi krīt viņiem pie kājām.

Hloja kļuva sarkana, un ragana smaidot vēl izsmējīgāk pastiepa lūpas un grasījās kaut ko piebilst, bet Gregorijs pārtrauca:

"Alise, ej uz virtuvi, pasūti vakariņas pasniegt pēc stundas..." meitene atkal pacēla uzaci un paklausīgi gāja garām blondīnei, izvairoties no sadursmes ar viņu vien par pāris centimetriem. Un viņa skaļi aizcirta durvis un aizgāja.

"Gregorij, tavs palīgs ir neticami niķīgs," gaidāmās histērijas priekšvakarā nomurmināja blondīne. – Tev steidzami jāatbrīvojas no viņas. Viņa tevi apkaunos...

"Hloja..." burvis iesāka, domās nobolīdams acis. – Meitene šeit ir pirmo dienu, viņa ir jauna un spontāna. Tās ir tikai vecuma izmaksas.

Bet tas ir veltīgi. Blondīne pietvīka, it kā viņu dārzā būtu iesitis akmens. Sieviešu priekšā nevar minēt vecumu, lai gan viņš nevēlējās aizvainot sarunu biedru, bet viņam izdevās. Meitene novērsa acis, ar kurām bija gatava sadedzināt gan viņu, gan visu māju.

"Pēc dažām nedēļām būs labdarības balle bērnu namiem," apmeklētājs atkal medus nomurmināja. – Un tu joprojām neesi teicis savam tēvam, vai gaidīt tevi vai nē.

– Nu, kas par bumbiņu? – burvis noguris jautāja. "Es nesaprotu šos notikumus, un, ja mana līdzdalība būs nepieciešama, es vienkārši izrakstīšu čeku bāreņiem."

"Bet tāda ir pilsētas kultūras dzīve, un tu no tās izvairies," blondīne iesāka vecu dziesmu. – Mēs visi ar prieku gaidīsim jūs...

Un zemteksts viņas acīs skanēja: "Es īpaši."

10. nodaļa

Vakariņas noritēja pilnīgas nolemtības gaisotnē. Vienam bija kauns par blondo nekaunību. Otrs nevarēja saprast, ko sagaidīt no burvja. Viņa visu rītu bija sagremojusi nakts incidentu. Viņa pat slēpa no darba devēja visus asus priekšmetus. Taču tad viņa saprata, ka viņš ir apveltīts ar varu un, ja viņš tiešām gribētu vienu kaitīgo raganu apglabāt mežrozīšu krūmos, viņam rokas ar asinīm nevajadzēs notraipīt. Ne svētā ganāmpulka ierašanās, ne dēmonu pielūdzēji nevarēja viņu novērst no šāda šoka. Alisei neiekrita galvā, ka šis sarkastiskais vīrietis ar uguns mirdzumu melnajās acīs varētu būt slepkava. Trakā tēls nesaskanēja ar viņa manierēm, balsi un žestiem. Ar savu attieksmi pret viņu, nepazīstamu kaprīzu meiteni. Kādā brīdī viņa ļāva savam prātam pārliecināt viņu, ka viņš ir vai nu apbedītājs, vai nekromants. Un tagad lielajā ēdamistabā viņa uzmata kautrīgus skatienus, lai labāk paskatītos un, iespējams, uzdurtos kādai racionālai domai.

Līdz trīspadsmit gadu vecumam Alise sāka izjust neparastu vājumu krūtīs, ko jaunava un šķīstā meitene nodēvēja par piedzīvojumu slāpēm, lai gan, pēc krustmātes Klo mājiieniem, tas krūtīs nevis nīkuļoja, bet gan niezēja. ass. Un tagad viņa nevarēja mierīgi nosēdēt, jo tā nebija tikai nieze, tā vienkārši soļoja. Un tie nebija tārpi, bet gan vecās labās nepatikšanas. Kad vīrietis nolika galda piederumus, Alise pacēla galvu un stostīdamās sacīja:

– Gregorijs, – te mēle uzmata kūleni, manā galvā muižas īpašnieka vārda nosaukšana nebija tik personiska, – aizved mani uz pilsētu.

Burvis noslaucīja pirkstus salvetē un iemeta to pie šķīvja un tad gaidoši paskatījās. Un meitene sajuta vieglu vēsumu. Viņai nepatika šāds darba devējs. Viņš šodien bija ļoti dīvains, viņš ieradās labā noskaņojumā, un likās, ka katra minūte, atrodoties piebūvē, izvilka no viņa visas emocijas. Viņa to pamanīja kumelišu tējas stadijā, ar kādu vienaldzību viņš lika burvestību. Alisija vēlreiz mēģināja atpazīt spēka identitāti, taču viņš noauda rakstu tik mehāniski, ka nepalaida garām nevienu sitienu un neļāva spēkam vilnoties pāri malām.

– Vai tu manī redzēji džinu? – Viņš piecēlās no galda.

– Nē...Kāds ir jautājums?

– Vai es izskatos pēc ifrita?

"Es tevi nesaprotu..." meitene nomurmināja, atstumdama krēslu un iztaisnojot kleitas apakšmalu. – Man jāiet uz pilsētu...

– Ja vajag, jautā! – vīrietis asi izdvesa. – Vai arī jūsu iedzimtā raganu rupjība neļauj jums būt vismaz nedaudz laipnākam pret cilvēkiem?

Vai to tagad saka cilvēks, kurš atlaida visus suņus cieņas trūkuma dēļ savā lūgumā? Nē. Alicia arī ir laba. Bet viņa noteikti jautātu vēlreiz un pateiktos viņai. Un viņa nenosala pie galda neērtā pozā un neseko darba devēja taisnajai mugurai. Tomēr pie pašām durvīm viņš paskatījās uz viņu ar skatienu, kas vēstīja: "Es sadedzināšu raganu līdz dēmoniņiem un bez attīrošas uguns."

Pēc ceturtdaļas stundas Alise bija tik ļoti sastrādājusi sevi un savus nervus, ka no tiem varēja izgatavot kuģu virves. Cik nekaunīgi! Šī ir viņas iecienītākā spēle: cilvēku satraukšana. Jā, viņa pat ienesīs dēmonu pie pentagrammas, gluži kā garīdznieks uz sabrukumu.

Meitene izlidoja no ēdamistabas, kurā visu šo laiku bija nodevusies garīgai atriebībai, lai gan, kāda gan viņai nozīme, it kā nekam labākam nebūtu iespējams ļauties? Bet, neskatoties uz to, ragana, kas atstāja kaujas lauku aiz ienaidnieka, nav ragana, bet gan pasaku krustmāte. Un Alise nekad nav piestāvējusi mežģīņu kleitām. Viņa bez klauvēšanas ielēca darba devēja birojā ar apēstā pūķa labvēlību pēc reida trešajā ciematā. Es paspēju tikai iesaukties:

"Gregorij, mēs..." un apklusā, kad ieraudzīja vīrieti īsos rūtainos svārkos. Viņa aizvēra acis, mēģinot neredzēt. Burvis kļuva purpursarkans un kļiedza:

"Vai viņi jums nemācēja klauvēt?" – Tajā pašā laikā viņš izmisīgi centās ar rokām aizsegt sāpīgo vietu, lai gan svārki tur it kā atpūšas un nekas nosodāms neizskatījās. Mēģinot aizbēgt, Alise atkāpās un aizcirta durvis. Dēmoni ir pilnībā nokrituši uz rāgiem!

Man gribējās pasmieties. Viņa saprata, ka viņai nevajadzētu tik dedzīgi izrādīt savu prieku, bet viņa nevarēja neko darīt pret izplūdušajām šņukstām. Sasodītās durvis, kas viņu šķīra no vīrieša, ietricās viņai aizmugurē. Un tad burvja kašķīgā balss sacīja:

– Pasākumi jau.

Man viņš nebija jāaicina divreiz. Vīrietis joprojām bija ģērbies svārkos. Alise skatījās uz viņu augšup un lejup ar ļoti novērtējošu skatienu. Nez kāpēc viņai šķita, ka šādā izskatā jebkurš vīriešu dzimuma pārstāvis izskatītos kā apsmieklis. Taču burvim izdevās ne tikai saglabāt pašcieņu, viņš arī vēroja viņu ar izsmejošu smīnu.

"Interesanti svārki," ragana nolēma apgāzt savu augstprātību, smērējoties krēslā, "vai ļausi man tos valkāt?"

Melnas acis dusmīgi pazibēja. Tagad Alisija vīrietī nesaskatīja to nakts puisi, kurš nes liķus, un to augstprātīgo burvi, kurš viņu vakariņās lamāja. Es to neredzēju, un tāpēc es to provocēju. Tas bija kā slīdēšana pa tikko aizsaluša ezera virsmu. Ledus nav stiprs, viena neveikla kustība un tu kliegdams iekritīsi applaucējošā sasalušā ūdenī. Tas bija aizraujoši. Un tas man atņēma pašsaglabāšanās sajūtu. Un arī pieklājība.

– Es tev iedošu, – Gregorijs viltīgi paskatījās uz priekšu, apsēdās uz galda malas, atbalstīja plaukstas pret galda virsmu un, noliecis galvu uz sāniem, turpināja, – ja tev nav apakšveļas. šie "svārki".

"Mēs vienojāmies," Alise teica, izzibinot zobus, "ja tikai jūs šobrīd valkājat tikai apakšveļu..."

Viņai tika veltīts tāds skatiens, ka viņas sirds histēriski dauzījās pret ribām. Tas skāra, sasala un izkļiedēja asinis. Kļuva smacīgs. Kā ugunīga pātāga, kas laizīta pa ķermenī. Viņš uz brīdi sastinga uz atslēgas kauliem un izkāpa no vārtiem, lai samaksātu. Ragana gribēja ticēt, ka veids, kā viņa rosās, nebūs tik atklāti redzams. Taču paceltā uzacis nerādīja šaubas: vīrietis visu pamanīja.

"Starp citu, tas ir ķilds..." viņš novilkā un noglāstīja rugājus uz zoda, uzplaiksnīdams nekaunīgu smaidu. Tas vēl vairāk apgrūtināja elpošanu, neizprotama sajūta vēdera lejasdaļā auga kā ugunīgs zieds un izplatījās pa vēnām. – Vairākas reizes gadā mēs ar studentu draugiem sanākam kopā. Un mums ir noteikums, ka kāds no mums nosaka vakara tēmu. Šoreiz izvēle krita uz kalnu tērpiem. Šorīt es nepamanīju iepakojumu, un tad es nolēmu to izmēģināt.

Viņa klausījās, ko viņš teica tālāk. Vārdi bija nesaprotami, bet balss... Tā ir problēma! Viņa balss apņēma, ievilkā, piespieda koncentrēties uz tembru, aizsmakumu. Par to, kā burvis slāpē skaņas teikumu beigās.

Alise garīgi kratīja sevi aiz pleciem. Šeit tas ir izplatījies pelķē. Jūs atnācāt šeit, lai aizstāvētu brīvo burvju tiesības! Viņa nesaprata, kāpēc šis vīrietis uz viņu atstāja tik dīvainu iespaidu. Vakar sarunas laikā viņa nekaunīgi viņu izprovocēja. Tagad atkal. Un nav ne mazākās bailes domāt, ka viņš varētu būt kāds maniaks, kurš veic savus rituālus mēness gaismā. Viņas smadzenes atteicās tam ticēt. Viņš čukstēja, lai meitene laiza viņas lūpas, noliecas uz priekšu, izliek muguru un nobrauc ar roku kaklu.

– Kādus tērpus izvēlējāties? – balss ir apslāpēta, it kā pēc ilga slotas lidojuma. Un mēle nemaz negrib paklausīt. Viņa pieskaras lūpām, kas ir sausas.

"Druīds..." viņš pamana viņas stāvokli, un viņas acīs sāk mirdzēt liesmas uzliesmojumi.

Gregorijs noliecas un paceļ no grīdas nomesto jostu, nejauši, nejauši, pieskaras viņas apakšdelmam ar plaukstu, un Alisija saraujas no asa karstuma viļņa, piemēram, abpusēji griezīgs asmens. Likās, ka mājā pēkšņi bija aizdedzināti visi kamīni. Gaiss kļuva smags un dedzināja manas plaušas. Viņa krampji nopūtās, liekot kleitai nepiedienīgi izstiepties krūšu rajonā, saspiežot to skrūvspīlē.

Nē nē nē! Sadarbojieties! Jūs esat ieradies, lai noliktu šo augstprātīgo puisi viņa vietā. Vai...

– Gregorij, – krēsls attālinās un Alise stāv pie loga, lai nesastaptos ar vīrieša skatienu, – jūsu veikalā nav daudz sastāvdaļu. Un puse no rezervēm ir tik nepiemērotas, ka tās var izmantot indes vietā. Tici man kā speciālistam...

Vīrietis klusē un netuvojas. Viņa dzird tikai viņa izmērīto elpošanu. Acīmredzot visa šī situācija vai nu pacēla viņa garastāvokli un viņš nomierinājās, vai arī viņš vienkārši nebija nervozs.

"Tieši tāpēc," šeit viņa cieši norija kamolu kaklā. Jautāji. Tik vienkāršs vārds, bet ne tiem, kas pieraduši prasīt. – Gregorijs..

"Jā..." burvis maigi atbild, atrodoties nepieņemami tuvu, un viņa vārdi kutina kaklu.

"Lūdzu," meitene izspieda, gandrīz nokodama mēli. – Mums jāiet uz pilsētu...

– Redzi, tas nav tik grūti...

Noteikti. Ne jau viņam bija jāatzīst vaina. Un prasi vairāk!

"Man nepatīk, ja cilvēki ar mani runā tādā tonī," viņš viegli pieskaras Alises plaukstu locītavai. – Jūs neesat punktuāls. Es to pieņemu. Un tu?

Viņa pirksti bruģē pieskārienu ceļu, un tas vairs neizskatās pēc laipnības žesta. No domas, ka viņš varētu pacelties augstāk, pieskarties viņas plaukstu ādai, Alisijas elpošana kļūst nestabila un mierīgas atbildes vietā viņa saņem piespiedu:

"Jā-jā..." viņš tomēr piegāja pie redzamā vainaga plaukstu iekšpusē un nejauši to noglāstīja. – Ko tu dari?

– Kā tas izskatās? – meitene pagriežas un uztver smieklos dzirkstošu skatienu.

– Dievi! Tu joprojām valkā svārkus! Tas ir kā nekas cits! – ragana pavelk kleitas aproci un pagriežas uz durvju pusi.

"Jums ir problēmas ar pieprasījumiem, un man ir problēmas ar atvainošanos," lido aizmugurē. – Atvainojiet... par skarbu...

Alisija no šādas atzīšanās gandrīz ar galvu iegāzās paklājā, taču atrada spēku vai varbūt viņa to aizņēmas, lai piekrītoši pamātu ar galvu.

– Un Alise... – Gregorijs stāv ar seju pret logu un meitene var tikai nojaust, ko tas tagad pauž. – Tu tomēr pieklaivē... Lai gan, bez klauvēšanas ieskaties blakus durvīm.

Viņa vēlreiz pamāja ar galvu un norobežojās no darba devēja ar durvju paneli. Un tikai gaitēņa klusumā viņai atausa: blakus ir saimnieka guļamistaba!

Burve jau bija pacēlusi plaukstu, lai izsist bērnu gājienu uz kāda zārka vāka, bet no iekšpusē atskanēja skaļi smiekli.

11. nodaļa

Burvis iesmējās. Alise to saprata, kad viņa nokļuva greznās izkārtnes "Rozenšteina modes nams" priekšā. Viņa ar skeptisku skatienu paskatījās apkārt salonā un pagriezās pret vīrieti, kurš apmierinātu seju pavadīja viņu līdz sliekšnim.

– Vai es neesmu pietiekami ģērbies?

"Tu neesi pietiekami izģērbusies," darba devējs nepiekrita, un viņa acis ieskatījās viņas dekoltē. Pirmā doma bija piespiest rokas pie krūtīm un ienirt karietē pretī esenču pudelēm un zāļu maisiņiem.

Un viss sākās tik labi...

Gregorijs ātri atbrīvojās, un Alisei pat nebija laika pārgērbties braucienam uz pilsētu. Nemokot viņu ar cerībām un sevi īpaši, viņa izlīdzināja apakšmalas krunciņas un devās uz karieti. Pa ceļam risinājās bezjēdzīgas sarunas par zemēm, mēra valdīšanu, vietējām kultūrām un visu citu muļķību un heraldiku. Bet pati pilsēta...

Alise gaidīja kaut ko vairāk. Kaut kāda dienviņu zemju garša, bet patiesībā tā ir vienkārša pilsēta, kuras ir desmitiem visā valstī. Skaists, flīzēts centrālais laukums ar rātsnamu priekšgalā. Nedaudz tālāk atrodas garīdznieku templis, kas celts no balta akmens. Strūklaka ar šķebinošām skulptūrām, kas spļauj ūdeni. Daudz veikalu un stendu. Tā patiešām bija krāšņa maiznīca. Viņa lika meitenei paskatīties uz apskates objektiem savādāk.

Uz dienvidrietumiem no laukuma atradās kvalitatīva daudzlogu māja, darba devējs paskaidroja, ka tā ir Matildes Griljē klīnika. Šī ēka radīja lielāku uzticību nekā rātsnams. Sievietes no tās iznāca glītās pelēka auduma kleitās ar baltiem priekšautiem. Un pacienti staigāja pa mazdārziņu. Un atmosfēra ap viņu bija tik pazīstama, ar garšaugu aromātiem un pazīstamās maģijas notīm.

Uz ziemeļiem atradās industriālais kvartāls: audēji, rūpnieki, tipogrāfijas. Tur atradās ģilžu vadītāju ēkas. Kā skaidroja burvis, šis ir sava veida administratīvais centrs, divas rūpnīcas, bet manufaktūras atradās ārpus pilsētas.

Lejā no strūklakas, garām klīnikai, atradās Flaming Lights District. Šī ir pilsētas kultūras daļa: dzejnieki, mūziķi, mākslinieki mīlēja tur pirkt vai īrēt mājokli. Bija neliels teātris, kur izrādes tika iestudētas divas reizes mēnesī. Te bija arī Mākslas nams, te nāca jauni talantīgi talanti un mācījās desmit gadus. Un viens tāds talants stāvēja ar molbertu putnu ķiršu ēnā un garīgi veidoja citu darbu.

Noskanēja zvans. Gregorijs ļāva Alisei iet pa priekšu un klusi paskaidroja:

– Pēc pāris nedēļām te pienāks vasara, un jūsu garderobe ir pārāk "ziemeļnieciska"...

Ragana ņēma vērā viena vīrieša bažas par sieviešu tualetēm un ļauni pasmīnēja. Veikalā, galvenajā zālē, viņus sagaidīja jauna, glīta meitene, kura apliecināja, ka viņi var izvēlēties kleitas, bet viņiem būs jāpagaida. Tesa Rozenšteina šobrīd ir nedaudz aizņemta, bet jaunkundzei būs interesanti pavadīt laiku ar tējas tasi un eklēriem. Alise par to šaubījās un bija gatava satvert burvja piedurkni ar izsalkušā gehennas mežonību. Tomēr viņas darba devējs sajuta noķeršanu un laikus izrāvās no tvēriena, šķiroties pārliecinot, ka viņa nevar sev neko noliegt. Bet burvei nebija nodoma to darīt!

Uzgaidāmā telpa vairs nebija brīva. Cienījama matrona ieņēma dziļu mīkstu krēslu. Viņa aizsnauda, un viņas gludā roka ar tajā iespiesto cigarešu turētāju karājās pie grīdas. Ar katru krākšanu mežģiņu fiču nodrebēja un mēģināja aizvērt degunu. Sieviete šņāca un aizpūta krēmkrāsas auduma gabalu. Viņai abās pusēs sēdēja divas meitenes. Tas pats. Dvīņi. Viņus varēja atšķirt tikai pēc kleitu krāsas un stila. Smilšaini mati bija saritināti graciozās lokās un nokrita uz tieviem aristokrātiskiem sprandiem. Viņi plāpāja par kaut ko savu, nepievēršot uzmanību burvei. Alisija bija apmierināta ar šādu izkārtojumu, un, kad viņa mēģināja apsēsties uz krēsla, viena no meitenēm satvēra rokas un nikni paskatījās uz raganu. Plāpāšana pastiprinājās, un Alise tika burtiski ievilkta aiz rokām hobija pulciņā.

Runātāju vārdi bija Tīna un Mīna. Pirmajā, otrajā, divdesmitajā skatienā nevarēja atcerēties, kurš no viņiem ir kurš, tāpēc, lai nemaldītos, jaunākais Gordons vienkārši pieklājīgi uzrunāja abus kā "Prestones jaunkundzi". Viņu ieradumi un kustības bija identiskas. Iztaujāšanas procesā burve sāka

pamanīt, ka viņi neapzināti kopē viens otru: viens bezsvara stāvoklī pieskārs šatelīnas kulonim, māsa atspoguļoja žestu, iztaisnoja cirtas un saņēma kopiju.

“Alicia,” pistāciju kleita ar mežģinēm izskatās kā krēmīgs deserts, un burve piespiež sevi paskatīties uz sarunu biedru. “Vai tā ir taisnība, ka jūs vakar nolādējāt mēra dēlu?”

Alise domīgi piesita pa zodu, it kā lemdama, vai atzīties.

“Nedomājiet,” violetā krāsa piestāv otrajai mātai, “mēs nevācam tenkas.” Tas ir tik negaidīti. Ēriks Bernards nekad neizrādīja nekādu labvēlību Stenlija kungam, un pagājušajā naktī viņš tika manīts aizejam pie viņa uz īpašumu...

“Mēs no rīta dzirdējām baumas no tantes istabenes,” “pistācijas” pamāja savai radniecei, “saka raganas dēļ... Un viņas lāsti...”

Un pilsēta tiešām ir maza. Šādos gadījumos, pat ja viņi no lielas un pārpasaulīgas mīlestības piekauj visdārgāko sievu, tad pēc šķembas tas kļūst publiski zināms. Un ragana nezināja, kā reaģēt: pateikt patiesību vai izdomāt triku. Apzinoties pretīgo blondo, meitene iekoda lūpās un saspieda plāno porcelāna krūzi ar tik daudzsoļu tvērienu, ka sarunu biedru krākošā tante būtu pamanījusi ķeršanu.

“Redziet, jaunkundze...” Alise iesāka, rūpīgi izvēloties vārdus, “Man būtu ārkārtīgi neērti apspriest šādus jautājumus bez paša Bernarda kunga, iespējams, viņš slēpj savus aizspriedumus...”

Smalks mājiens uz uztveres robežas. Tāds, kas runā par pieņēmumu neskaidrību. Un tantes Klotildes mīļotā brāļameita labi apguva intrigu zinātni, lai neizmantotu šādu iespēju.

“Turklāt... Attiecības starp Stenlija kungu un godbijīgo Bernarda kungu nav nekas tāds, par ko būtu jārunā meiteņu sabiedrībā...” vecais radnieks šņāca, it kā apstiprinot: tas nav tā vērts.

Meitenes nedaudz pavēra muti. “Violeta” nobolīja acis pēkšņā impulsā, lai noģībtu, bet, saņemot plauku pa plaukstu, viņa pārdomāja. Alise iekšēji pasmīnēja: šajā stāstā viņai vairs nebija vietas, kur palikt aukstumā. Lai blondīne tagad nomazgājas no augstā vīriešu siržu mednieka titula.

– Vai tu negribi teikt...

– Ko tu dari? Par to viņi nerunā pieklājīgā sabiedrībā,” apliecināja ragana.

“Tas ir...” otrā māsa turpināja, “lāsts ir tikai attaisnojums satikties...”

“Ohh,” pirmais iedvesa, “tas ir tik romantiski...”

“Lai gan tas nav pieklājīgi,” Alise ierunājās, malkojot tēju. Bet viņi viņu vairs nedzirdēja. Sarunu biedri uzreiz atcerējās dīvainu uzvedību, kas nebija raksturīga patiesam vīrietim, to pastiprināja viņa nevēlēšanās precēties, un dīvainību krājumu papildināja arī fakts, ka viņam ne ar vienu nebija attiecības.

Ragana sēdēja laimīga kā inkubators, kas bija nokodis savu aizliegtās mīlestības daļu un tagad priecājās par sāta sajūtu. Māsas čivināja, un tas viņai radīja tik labsirdīgu garastāvokli, ka meitene pati nepamanīja, kā viņa atkal kļuva ierauta sarunā.

– Kā ir ar baumām par Hlojas Bernāras un Stenlija kunga saderināšanos? – jautāja violetā jaunava, manāmi nolaidusi balsi, citādi padzīvojusi matrona sāka aizdomīgi nevienmērīgi krākt.

Alisija savilka lūpas. Nav tā, ka viņu interesē darba devēja iesaistīšanās, vienkārši tas viss izrādījās pēkšņi. Un viņas pašas joks uzņēma citu pavērsienu. Nav patīkami. Bet ārēji burve centās neizrādīt, ka viņa tas varētu interesēt, viņa vienkārši garāmejojot teica:

“Varbūt saderināšanās ir tikai fiktīva...” meitenes piekrītoši pamāja ar galvu un atgriezās pie tveicīgās blondīnes, kura teica, ka neizdzīvos, ja viņa sirds cilvēks sasietu mezglu. Alise pamāja ar galvu un piekrita pareizajās vietās, tādējādi veicinot viņas interesi par mēra dēla neparastajām vēlmēm. Un tad es ar nožēlu sapratu, ka Bernāras kundzes eja saimniecības ēkā šodien bija tikai mājiens, ka Gregorijs jau ilgu laiku bijis aizņemts. Nu. Es negribēju, lai tas sāp.

“Alisija,” čukstus vairāk nekā iepriekš, viena no māsām noliecās pār galdu, cenšoties runāt pēc iespējas klusāk. – Ko jūs domājat par savu darba devēju?

– Ko es varu domāt par viņu?

Tas, ka viņa turēja Gregoriju aizdomās par pagrīdes nekromantiju un šausmīgu temperamentu, nebija izrunāšanas vērts, tāpēc viņa rosījās apkārt kā odze zem raga.

"Nu, kā..." meitene vilcinājās un savilka savas pistāciju kleitas aproci. – Vai jums nav bail dzīvot ar viņu vienā mājā?

No kārtīgas meitenes puses tam vajadzētu būt biedējošiem, taču šī ragana pārstāja būt pirms aptuveni četriem gadiem, tāpēc viņa negatīvi pakratīja galvu un nozaga no apakšstātes pēdējo ogu grozu.

– Un tie stāsti, kas klīst par Stenlija kungu? – otrā satvēra rokas, un vecākā radiniece aktīvi rostījās savā krēslā. Visi klusēja kā pieķerti pusaudži ar "Austrumu mīlestības mākslas" eksemplāru.

Alisei nebija ne jausmas, par kādiem stāstiem mēs runājam, taču zinātkāre nav nevienas burves otrā daba, tā ir viņas būtība. Lai nenobiedētu pikanto sarunu, jaunākais Gordons ar klusu pielūgsmi uzlūkoja meitenes bezpajumtnieka kucēnam, kuram ļāva sildīties kunga kambaros.

"Pirms trim gadiem Stenlija kungs zaudēja..." te viņa vilcinājās, acīmredzot izvēloties ticamu sinonīmu vārdam "apturēta sieviete". – Izredzētais!

"Aktrise," "violeta" pārtrauca māsu. "Viņi satikās galvaspilsētā un dzīvoja šeit pāris mēnešus, un tad viņa pazuda. Stenlija kungs bija tik sarūgtināts..."

Meitenes rotaļīgi pieskārs vaigiem un, aizmirstot par bēdām, turpināja:

"Un tad parādījās Vanesa..." Mīnas smilšainās cirtas šūpojās laikā, kad viņa sasvērās.

– Un pazuda?

Alise nevēlējās nīrgāties par tik delikātu lietu, taču skatiens, ar kādu dvīņi stāstīja noslēpumu, nevarēja atstāt viņu vienaldzīgu. Viņi, tāpat kā divas mazas meitenes ar lielām acīm, dalījās noslēpumā ar pieaugušo kaimiņieni.

– Satrakojies!

Skaļais čuksts grieza man nervus. Un burve paraustīja plecus. Alisija neuzskatīja sevi par tādu sieviešu tipu, kuru varētu nobiedēt stāsti par spokiem vecā kapenes. Taču tajā pašā laikā viņai piemita raganai iznīcinoša īpašība – aizdomīgums. Un tagad viņai ienāca prātā, ka rīt viņa ne tikai slēps no Gregorija nažus, bet arī zobu bakstāmos.

"Tas ir šausmīgs notikums," aiz muguras atskanēja zema balss, tā ka visi klātesošie nodrebēja. Pat tante.

Uz sliekšņa stāvēja kalsna, papīra trausla sieviete ar viļņainiem matiem uguns krāsā. Viņa saknieba savas karmīna lūpas un berzēja savus ķepīgos pirkstus. Studijas īpašniece un Alise nešaubījās, ka tā bija viņa, izskatījās apmēram piecdesmit gadus veca. Kopta, pieguļoša, kleitā, kas labvēlīgi izcēla figūras trauslumu, šuvēja telpā ielēja nicinājumu un aukstumu. Tāds, kas notiek aukstā rudenī, kad lietavas ir izmirkušas zemi un tā no mitruma kļuvusi irdena, sūklaina. Alisija aizvēra acis, aizdzenot nokalstošā meža mitrumu. Viņa nopūtās, šķirojot komponentu aromātus: saldie cepumi, ogas; tēja ar oregano; audumi, diegi; no meitenēm – vaniļa. Ragana caur degunu ieelpoja gaisu, lai sajustu sulīgo burkānu zaļumu garšu, mēles galā dilles...

Savā dzīvē Alise bija pieradusi atpazīt cilvēkus pēc smaržām, ētera atbalsīm un eļļu viskozitātes. Un viņa ārkārtīgi reti sastapa eksemplārus, kurus varēja atcerēties pēc indes raksturīgajiem aromātiem. Hemlocks.

Tesa Rozenšteina uzaicināja dvīņus uz pielaikšanu un pēc ceturtdaļas stundas meitenes izgāja no veikala, aicinot burvi uz tēju. Viņu kompānija bija viegla un viegla, tāpēc Alise pieņēma uzaicinājumu. Un kalējs, pavadījis klientus ārā, izdvesa un jautāja:

– Protēžs vai saimniece? – krunciņa starp uzacīm izlīdzinājās un sieviete, šķiet, nolaidusi desmit gadus, nopietnas dāmas masku nomainot pret nogurušu šuvēju. Ragana vērīgāk aplūkoja savu kolēģi un nonāca pie secinājuma, ka cilvēki, kuri tik ātri un prasmīgi transformējas, protams, ir pelnījuši cieņu, taču tajā pašā laikā viņi ne drusku nerada pārliecību.

– Asistents farmaceita veikalā...

"Nāciet iekšā, palīgs," Rozenšteina kundze aicināja, smīnējot, it kā dotu mājienu, kur viņa ir redzējusi šādus palīgus.

Lai gan Alise mīlēja tērpus, tagad tie šķita tāds sīkums, ka viņa saburzījās, pielaižot kleitas pa vienai, izvēloties no gatavām un nekādu baudu neizjuta. Meitenes meistare veica mērījumus, ja meitene nolemtu izdarīt kaut ko īpašu. Taču arī ar jau gatavajiem tērpiem ne viss gāja gludi: kaut kur vajadzēja apvilēt apakšmalu, kādam palielināt ģieburu, tāpēc pēc pusstundas burve jutās kā adatas spilvens, un reiz viņa sajuta, kā tas ir, kad plāns metāls iegremdējas tevī. Šuvēja atvainojās un sūdzējās par savām rokām, kuras tagad nebija tādas kā viņas divdesmitgadnieci. Starp citu, sieviete necieta no sabiedriskuma. Ar apbedītājas profesionalitāti, kas savā laikā ir visu redzējis, viņa mehāniski pacēla apakšmalu, uzsprauda piedurknes un tikai tad, kad asistente sāka krāmēt pēdējo tualeti, teica:

– Prestonas māsām patīk tenkas, un nevajag ticēt visam, ko viņas stāsta.

"Paldies," Alise pārgērbās dzimtajā kleitā un tikai tagad saprata, cik tā atšķiras no vietējās modes: smagāka, stingrāka.

"Bet man ļoti žēl Vanesas..." šuvēja sastapās ar meitenes skatienu spogulī, un viņas bezkrāsainajās, kādreiz dzintarbrūnajās acīs pavīdēja skumjas. – Un ja jūs joprojām baidāties...

– Kur tev radās doma, ka jābaidās man, nevis man?

Alise nemitīgi skatījās spogulī, kā sarunu biedra acīs vispirms uzplaiksnīja dusmas, bet pēc tam sapratne un viltīgs smaids pieskārs viņas karmīna lūpām.

– Varbūt tev taisnība...

Sieviete atkāpjas aiz galda un sāk locīt audumus, savukārt durvju zvans atskan viltīga zīme par jauna apmeklētāja ierašanos. Alisei nebija jāpagriežas, lai saprastu, ka istabā ir ienācis burvis. Viņa sajuta uguns celiņu starp lāpstīņām. Viņi paskatījās uz viņu. Ar zinātkāri. Kā entomologs-naturālists skatās uz reto tauriņu. Viņa paraustīja plecus, un satīna lentes mugurā savilkās. Viņa nespēja pretoties un pagrieza galvu pret durvīm.

Jā. Gregorijs skatījās. Viņa skatienā šaudījās ierobežota vētra. Ļoti pievilcīgs. Alisija pacēla uzaci. Viņai atbildēja ar viltīgu aci un sakostu lūpu. Viņu pārņēma karstums no neslēptās intereses. Viņa iztaisnoja piedurknes un, nezaudējot cieņu, atgriezās pie spoguļa, jo saprata, ka viņai ir pārāk daudz jautājumu šim vīrietim. Bet viņa nav pārliecināta, ka ir gatava dzirdēt visas atbildes.

12. nodaļa

– Es pametu!

Alise nogulās uz dīvāna un iztaisnoja svārkus abās pusēs. Viņa uzskatīja sevi par kaķi, kuru bija paņēmis labsirdīgs zēns, un šķita, ka viņa pārbauda ūdeņus: vai viņai vajadzētu sūdīties savā iecienītākajā rožu dārzā, vai arī viņa par to varētu tikt nodrabta? Viņa neplānoja atmest, bet pēkšņi viņai paveiksies.

"Jums nepatīk es, manas saimnieces pīrāgi vai mana bankas konta neierobežotās iespējas?" – deva mājienu par iepirkumu karieti Gregorijam un Alisei, nē, viņai nebija kauna.

– Es gribu brīvību un kanārijputni.

– Kāpēc kanārijputniņš? Pavisam nesen bija bruņurupucis...

– Tā kā pirmo nav iespējams iedot, vai jūs prasāt cenu par otro?

– Tu jau esi brīvs. Divu dienu laikā, kad mēs esam pazīstami, es neesmu pamanījis, ka jūs būtu ar kaut ko aizņemts.

Vai šis burvis deva mājienu, ka ragana bija dīkā? Ja vien viņš zinātu, cik daudz pūļu un tējas tika iztērēts, kamēr viņa uzzināja viņa noslēpumus. Un man ir vienalga, ka, zinot to, jums nav ne silts, ne auksts.

– Es pats uzrakstīšu ieteikuma vēstules jūsu vārdā. Tādas, ka mani visur vedīs ar kanārijputni un bruņurupuci.

– Es tos neparakstīšu.

"Es iemaisīšu belladonnu tavā rīta tējā un parakstīšu."

"Atgādiniet man neko neēst un nedzert no indes un pretlīdzekļu meistara rokām."

– Atgādiniet man neatklāt visas kārtis aiz spēles slotā.

– Paturiet prātā, ka, ja jūs mani narkomānēs, es ēdīšu šīs lampiņas.

– Zarnu volvuls ātri uzkarsīs.

"Tu esi sajukusi."

Burvis salika rokas uz krūtīm, un burve aizvainojoši šņāca, tādējādi paužot šaubas par viņas ķermeņa glābšanas talantiem.

– Kāpēc es tev esmu vajadzīgs, Gregorijs?

– Katra kārtīga vīrieša dzīvē līdz trīsdesmit gadu vecumam ir jābūt sievai, apsargātai sievietei vai sirds dāmai. Ja šo trīs nav, es piekřītu raganai, kas mani uzturēs labā formā.

– Ļaujiet man jūs garīgi atbalstīt? Vairākas pilsētas tālāk, tā teikt?

– Kā ar sajūtu asumu?

Alise savilka lūpas smīnā, atceroties sarunu ar māsām un to, ka pilsētas gubernatora dēla izdomātajām jūtām bija pilnīgi dzīvs priekšmets. Nu, ja viņam kāro garšvielu, lai viņam tās ir. Šodien ragana to izsver bez maksas, mainoties.

Un nav tā, ka burvei nepatīk burvis. Pretēji. Un tā bija liela problēma, jo skaists vīrietis ar noslēpumiem ir gandrīz nāvējošs maisījums jebkurai zinātkārai dabai. Žēl, ka dažkārt risinājums var sagādāt lielu vilšanos. Tante Klotilde, Dievs, svētī viņas audzināšanas veidu, reiz sūdzējās, ka vienīgais, kas ir sliktāks par kungu ar pagātni, ir tas, kuram nav nākotnes. Tā, piemēram, piecpadsmit gadu vecumā ragana uzzināja, ka kādam baronam Palmeram patīk pielaikot sieviešu apakšveļu, kastelāns Viņa Majestātes vasaras rezidencē tik ļoti ciena monarhu, ka viņa portrets karājas viņa pavalstnieka tualetē, bet erhercogs. Vēdu mīl pātagas nevis staļļos. Viņas tante jau no mazotnes gatavoja Alisi pieaugušo dzīvei, nesaudzējot bērna psihi un znota nervus.

Kariete čaukstēja pa grantēto taku un bremzēja. Gregorijs izkāpa pirmais, galantiski pasniedzot roku.

– Vai domā palikt? – vīrietis jautāja, smīnot un turpinot spiest meitenes plaukstu.

"Dodiet man vismaz kanārijputni," Alisija skumji piekrita. Viņai īsti nebija izvēles, lai gan pavīdēja cerība, ka viņai tiks dota brīvība.

"Mēs neesam tik tuvi kanārijputniem," viņš paliecas pret raganu, "samazinieties ar augstprātīgo sarkano kaķi, kas nāk ēst peles, kā man apliecina Grēta, bet patiesībā ar kūpinātu cūkgaļu."

Vairāk par ugunīgām runām, karstām naktīm un dārgām dāvanām sievietes sabojāja vīriešu harizma un humors. Tā runāt pilnīgas muļķības ar pilnīgas nopietnības seju nav tas pats, kas lidojumā ķert pūķi aiz astes, ir jābūt talantam. Iespējams, ja ap burvi nebūtu tik daudz noslēpumu, sākot no liķiem un beidzot ar trakām meitenēm, Alise būtu rāpusi no sava ceļa, lai pagrieztu galvu šādam vīriešu pievilcības paraugam.

Pusceļā uz saimniecības ēku darba devējs nolēma atcelt visas savas privilēģijas ar vienu frāzi:

"Alicia, es gribētu, lai tu būtu elastīgāka attiecībās ar klientiem..." ragana pacēla uzaci, kas čukstēja: "Sastiprinies, grēciniece, citādi dabūsi ar slotu pa pieri." Bet meitene nedarbojās tik labi ar grimasēm. – Vienojāties par sadarbību. Un lai viens no viņa punktiem ir lūgums neiebiedēt nevienu blondīni...

Netitrs smaids bija liels panākums.

– Gregorijs, vai Hloja ir tava līgava?

Kāpēc šis jautājums radās pirmais? Vai viņi nevarēja kaut kā aizklātā veidā sākt izmeklēšanu?

– Nē, – muižas īpašnieks šaubīgi atzina, jau sajuzdams strihnīna smaržu savā rīta tējā.

– Draudzene? – tagad nācās izlocīties kā cirka izpildītājam uz virves duci elkoņu virs zemes.

– Nē.

– Klients, pacients?

– Alise, kāpēc šie jautājumi? – Nepietiek ar pašsavaldību, to arī jāprot izmantot, taču, kā burve pamanīja, pacietība nav vīrieša tikums.

"Tad atbildiet uz pēdējo," viņa pakāpās uz priekšu, spītīgi paceļot degunu. – Ja viņa tev nav neviens, kāpēc man klusībā paciest viņas apvainojumus?

Smieklu gaismas vairs nedejoja melnajos acu zīlītēs, tur apmetās auksta apdomība, un, ja ne mirkļa episkā daba, meitene būtu pārgājusi no kājas uz pēdu un pārrāvusi vizuālo pavedienu.

"Tāpēc, ka jums ir jādzīvo un jāstrādā šajā pilsētā," mierīga balss, atzīstot viņas taisnību. – Neatkārtojiet manas kļūdas, nevēršiet cilvēkus pret jums.

– Citādi ko? – Gordonu ģimenes mantiniece izaicinoši sacīja.

"Nekas..." viņš paskatījās uz viņu, it kā domādams, ko būtu vieglāk darīt: pārliecināt vai noslīcināt. – Es tevi neierobežoju: tu vari lamāties, taisīt skandālus, mētāties ar kājām un mest senus rokrakstus... Bet tikai ar mani...

– Tik pārliecināts par sevi? – Alise nošņāca, nolieca galvu uz sāniem un arī cieši aplūkoja noslīkšanas tēmu. Neviens burvis šeit nevar būt šausmas uz nakts spārniem.

"Jā," vīrietis mierīgi atbildēja. Viņa balsī nebija ne bravūras, ne narcisma, ne ļaunprātības. Viņš paziņoja faktu par savu necaurīdību.

"Kā jūs sakāt, burvju kungs," ragana nomurmināja un izdarīja tieši to, ko saņēma atļauju: viņa uzsita ar kāju uz grants, aizcirta saimniecības durvis un iemeta darba devējam bērnišķīgu burvestību, kas nogriež visu pogas uz drēbēm. Un kas? Viņš pats to atļāva. Un, acīmredzot, no nenovērtētas laimes viņš uzsprāga daudzstāvu tirādē.

13. nodaļa

Māja gulēja. Tajā ieilgušajā, smagajā miegā tiek aizmirsts ilgi slimis vecis. Katru vakaru viņš cer doties prom, bet spēks, atmiņas un ilgi barotais, slimais ķermenis neļauj. Un viņš nopūšas, mētājas un griežas uz robežas starp miegu un realitāti, noguris un noguris no dzīves. Viņam tas ir grūti, tas ir sāpīgi. Gaiss reibina ar kumelišu un opija smaržām. Gulta jau sen mitra, kamīns izdzisis un siltumu nenes. Tādējādi biezie paklāji uz grīdas, kas nosedz nobružātos dēļus, kļūst piesātināti ar mitrumu.

Un tas bija dīvaini. Nepareizi.

Jebkura māja ir tās īpašnieks. Tagad jauns, spēcīgs, pilnīgi bez apspiešanas. Un kāpēc viņa dvēsele, kas slēpjas vecā muižas sienās, ir tik nomocīta? Kāpēc šeit nav sulīga spēka enerģijas, pikanta dzīvība un spēka smaržas? Kas noticis?

Ragana vienmēr ievēroja, ka māja izskatās pēc burvja. Pat mans tēvs visur varēja saskatīt cietos apņēmības tērauda pavedienus, dzelzs un asiņu un šaujampulvera aromātu. Māja bija monumentāla, ar zināmu snobismu un piekāršanos. Viņš visiem stāstīja, kāds cilvēks sargā viņa sienas. Un šeit...

Meitene piekāpās mitrajam mūrim. Viņa atvilka roku atpakaļ, jo steidzīgi vēlējās noslaucīt viskozo plēvi no plaukstas. Kas notika ar viņa īpašnieku, ka viss kļuva piesātināts ar melanholiju un rūgtumu? Alise nesaprata, kā tas bija iespējams, ka dienas laikā tā bija vienkārša māja ar kraukšķīgiem grīdas dēļiem un rozēm vannās, bet naktī tā bija kapenes.

Viņa atgrūda pēcnāves asociācijas un iegāja virtuvē, kur zem griestiem lidoja maģiskas ugunspūķes. Tas viss ir daiļliteratūra, kurš saka, ka raganas mājvieta sākas ar pazīstamu (tos aizliedza maģiskā konvencija par rīcībnespējīgu radījumu tiesībām), katlu dziru pagatavošanai vai labu skursteni (starp citu, raganas atteicās no šī pārvietošanās veida kopš maģiskās teleportācijas parādīšanās). Īstas burves mājas vienmēr sākas ar tējas krūzi. Alise jau bija pieņēmusi, ka paliks šeit līdz pilnīgai tēva piedošanai, kas nenotiks ātrāk kā pēc sešiem mēnešiem, tāpēc viņa bija neizpratnē par virtuves piederumu izvēli. Atvilktne bija neticami daudz trauku. Un mazie porcelāna un lielie māla. Alisijas uzmanību piesaistīja dūšīga, ne mazāk kā litru liela krūze ar nošķeltu malu, caurspīdīgā glazūrā, zem kuras bija redzams īsts pelēka māla raksts. Viņa paraustīja plecus un izvilka to.

Un tad gaitenī atskanēja skaļi soļi. Virtuvē ienāca mājas saimnieks. Ģērbies gultai: mīksts platas bikses un brīvs kreklis. Uz sliekšņa viņš nedaudz samazināja ātrumu, bet tad ieraudzīja, ka meitene sēž ar tēju.

"Šī ir mana krūze," aizsmakusi sacīja darba devējs.

"Es varu to nopirkt no jums," Alisija īgni piedāvāja, vērodama vīrieti, kas devās uz tējkannas pusi. Ragana nepamanīja nekādu īpašu naidīgumu no burvju mākslinieka pēc izjokošanas ar pogām, tāpēc viņa nepūlējās izskatīties jaukāka, nekā bija patiesībā.

"Es varētu vienkārši pajautāt..." viņš ierosināja un meitene samiedza acis. Un Gregorijs, uzlējis tēju un nolīcis krūzi galda pretējā pusē, piegāja pie skapja.

"Mēs jau esam noskaidrojuši, ka man ir problēmas ar šo..." viņa beidzot izspiedās, saliekot kaklu un tumsā mēģinot redzēt, ko burvis tur čaukst. Ja viņš tagad no viena no plauktiem būtu izvilcis dūšīgu nazi, kas paredzēta, lai nogalinātu ļaundabīgo burvi, viņa nebūtu pārsteigta. Bet tā vietā parādījās skārda kaste un vīrieša zobos saspiests cepums.

– Kas? – viņas darba devējs gurstēja, apsēžoties viņai pretī. "Man ir alerģija pret ingveru, un Grēta vienmēr slēpj no manis šīs piparkūkas."

Alise neticīgi paskatījās uz nepietiekami paēdušo alerģiju un tad, neko no sevis negaidot, atbalstīja elkoņus pret galdu, nedaudz piecēlās, lai būtu tuvāk, un gurdēni ieteica:

– Ja vēlies, es tev uztaisīšu eliksīru... Pret alerģijām?

"Es neesmu tik vecs, lai aizmirstu, ka jūs specializējaties indēs," burvis atbildēja ar smieklu dzirkstelēm savās nopietnajās tumšajās acīs.

"Indes ir visnoderīgākā nodaļa medicīnā," jaunākā Gordona pamācoši atzīmēja, atgriežoties savā vietā.

– Varbūt pretlīdzeklis?

– Dažreiz ir vieglāk pievienot indi, nekā to izsūknēt...

Saruna sastinga kā pakārts vīrs ar labu bende: nedaudz raustījās, bet vairs neizrādīja dzīvības pazīmes.

Alise joprojām mēģināja atšķetināt sava darba devēja noslēpumu. Kāpēc ir noslēpums... Viņa gribētu saprast, kāpēc viņš ir tik izlēmīgs viņas ziņā. Galu galā ir vieglāk viņu nosūtīt atpakaļ, runāt par viņas slikto raksturu. Vēl vieglāk ir vienkārši atlaist no visām četrām pusēm. Iespējams, tāpēc viņa vienkārši jautāja, nejokojoties un nesmejoties:

"Atlaid mani..." tas izklausījās nožēlojami un kaut kā pilnīgi bērnišķīgi.

"Tu man joprojām nepatīk," Stenlijs skumji rezumēja un aizklāja seju ar plaukstām.

Meitene īsi paskatījās uz Gregoriju no zem skropstām un atzina sev, ka viņš viņai patīk. Un tajā pašā laikā biedējoši. Taču līdzjūtība viņai nekad nebija tik ļoti aizmiglojusi acis, ka pašsaglabāšanās sajūta būtu notrulināta, tāpēc viņa gribēja iegūt vismaz kaut kādas garantijas par savu drošību.

"Alise, piedod, bet nē," stingri un bez iespējām, "lai arī kā man pašai tas patiktu..."

– Ko, tev tas joprojām nepatika? – ragana dusmīgi nodrebēja.

Viņš paskatījās prom un pievilka matu šķipsnu pie auss. Viņš grozīja krūzi rokās un pieņēma lēmumu.

"Nu, paskaties uz mani," vīrietis pārāk vardarbīgi izteica. "Man ir desmit kalpi visā īpašumā, un tie ir vairāk nekā ģimene." Es pati tiku galā ar šīm mikstūrām un eliksīriem. Man nevajag sekretāru. Un asistents arī. Vai jūs tiešām domājat, ka mani ir iekaisusi vēlme, lai manā štatā būtu nepatīkama, kaprīza meitene?

Burve aizvainotā savilka lūpas par "nelabvēlīgo un kaprīzīgo", bet klusēja.

– Un, ja tu... tu negribēji strādāt pie manis, kāpēc tu man iedevi aploksni ar vēstuli? Kāpēc jūs to nepaskaidrojāt tikai vārdos? Es neesmu tas jaukākais cilvēks, bet es tevi aizvestu uz teleportācijas staciju...

"Kāda ir problēma, dariet to tagad," meitene atkal paskatās uz burvi no zem skropstām un pamana, cik viņš ir nervozs.

– Un tagad es nevaru...

– Kāpēc, Gregorijs?

"Es parakstīju līgumu ar jūsu tēvu ar maģiju."

Vārdi iekrita mājas klusumā. Alisija sēdēja un sagremoja dzirdēto: tas ir, viņas tēvs ne tikai jautāja kādam senam draugam, bet arī prasīja no viņa garantijas, ko atbalstīja ar spēku. Un tos teorētiski ir iespējams lauzt, bet vieglāk pagaidīt, kamēr beigsies termiņi.

"Es varu tikai ļaut tev atgriezties pie sava tēva, viss pārējais, diemžēl..." viņš noplātīja rokas.

"Man ir jāgarantē jūsu drošība, bet es nevaru ļaut jums iet, kur vien vēlaties."

Alise gaidīja kaut ko dzirdēt, bet ne šo. Nav tā, ka viņi abi būtu iekļuvuši maģiskās lamatās. Bet jums vismaz nav jāuztraucas par sevi.

– Kāpēc jūs vispār parakstījāt līgumu?

– Jo vakar mēs ar jums par visu vienojāmies, un šodien tu... Starp citu, kāpēc tu pārdomāji?

Jo vēl vakar burve nezināja, ka burvju kungs nēsā līdzīgu mirušas sievietes, jo vakar viņi viņai neteica, ka meitenes bēg no šī vīrieša vai kļūst trakas. Bet visu šo apsūdzējo faktu vietā Alicia teica:

– Tu un es nestrādāsim kopā...

Vīrietis apklusā. Un burve jutās tik neērti, it kā viņa būtu sēdējusi uz ezīša ar savu kailo nepatīkšanas sajūtu. Mēģinot slēpt savu nervozitāti, viņa paskatījās prom, cenšoties neveidot acu kontaktu. Lai gan Alise bija apguvusi kāršu spēļu pamatmetodes, tik skaidri melošana sarunu biedram bija citā krāpšanās līmenī. Vai vismaz līdziniecei jābūt nepazīstamai, tad viņas sirdsapziņa mierīgi šņāca.

"Pagaidi minūti..." Gregorijs piecēlās no galda un ātri izlidoja no virtuves. Viņa zemapziņā uzreiz parādījās attēli, kā burvis skrēja uz bruņojumu pēc elfu arbaleta vai Landish revolvera. Otrais ir vēlams, ir mazāk problēmu, pirmais ir estētisks: Alise, iespējams, sapņoja par nebanālu atpūtu, un kas ir mazāk banāls par divsimt gadus vecu ieroci?

Vīrietis ātri atgriezās, it kā smilšu pulkstenis viņā būtu apgriezies un katrs smilšu graudiņš kā sirdspuksti skaitīja mirkļus. Rokās viņš turēja koka futrāli ar reljefu ornamentu uz vāka. Kad burvis to noņēma, uz mīkstā samta, katram atsevišķā padziļinājumā, noliecieta flakonu. Ar indi.

Alisija, bezsvara pieskaroties aukstajam stiklam, braukāja ar pirkstiem gar tiem. Viņas iecienītākās ir Belladonna, Colchicum, vech vai biežāk sastopamais hemloks, rīcinupus, vīgriezes un vilku oga. Nav tik reta kolekcija. Turklāt tas ir diezgan maz. Ja kompozīcijās nav piemaisījumu, tad patiesībā tikai divi pārstāvji ir patiesi bīstami: pirmais un trešais. Pārējie, bez pienācīga darba, lai arī nodarīs būtisku kaitējumu organismam, ir iespējams arī neitralizēt to iedarbību.

Meitene pagriezās, neizpratnē paskatījās uz burvi un sajuta viņa elpu sev uz kakla. Viņš stāvēja nepieļaujami tuvu, pieliecās un ar krūtīm pieskārs viņas plecam. Pamanījis, ka ragana pārstājusī sajūsmā skatīties uz piedāvājumu, vīrietis attālinājās un, pagriezies, piegāja pie bufetes ar stiklu. Viņš izvilka divas vienādas stiprā alkohola glāzes. Viņš nolika to viņai priekšā un pagriezās atpakaļ uz kastēm. Vienā no tiem atradu brendija pudeli. Iešlakstījās katrā.

"Tu baidies no manis..." Gregorijs apsēdās pretī un ar rādītājpirkstiem pastūma brilles Alises virzienā. – Tu neuzticies. Es ceru, ka ar manu ticību mums abiemi pietiks.

Burve atkal dancoja ar pirkstiem pār lietu ar indēm, cenzdamās saklausīt, par ko čukst glāzē ieslodzītā nāve. Vai nu stikls bija stiprs, vai arī meitene bija kurla abās ausīs.

– Tu izvēlies vienu no pudelēm un pievieno to vienai no glāzēm, kamēr es novēršos... Es novēršos par kaut ko... Un, kad atkal ieskatīšos tavās acīs, es izdzeršu nejauši no jebkuras. .. Kā jums patīk šis ticības pārbaudījums?

Viņš noteikti ir traks. Un traks burvis ir vēl viena dāvana. Un meitenes, kuras sabojāja savu dzīvi, iesaistoties ar viņu, tā ir, pat nav problēma, tikai nelielas bažas. Panika ir tāda, ka viņš ir pilnīgi bez galvas, pilnīgi vājpātīgs. Un Alise dzīvos ar viņu zem viena jumta!

"Es tev nepalīdzēšu izdarīt pašnāvību..." Viņa noslēdz lietu, joprojām domājot par to, kā viņam tik ātri izdevās atšķetināt iemeslus viņas vēlmei ātri aizbēgt. Viņš īsti nav telepāts.

"Mīļā, mazā burve..." viņš pieskārs viņas deguna galam un kaut kā pilnīgi tēvišķā veidā mēģināja satvert viņas vaigu. Alisija neizturēja tādu patvaļu un atkāpās. "Jūs zināt tik maz par nāvi un vēl mazāk par tās metodēm." Es tikai piedāvāju jums derības. Lai gan nē... Teiksim tā, ka tev pietiks, ka es dzeršu indi no tavām rokām? Tikai šodien pēcpusdienā tu apsolīji mani pacienāt...

Viņš atvēra kastīti un pieskārs pirmajai pudelei.

Protams, man ļoti gribējās iesist šim pašapmierinātajam burvim pa degunu. Taču mirklis pašapmierinātībai nav nekas pirms morālās dilemmas – ticēt vai nē. Šis piemērs tikai atrisina jautājumu par vīrieša uzticēšanos burvei, bet ne otrādi. Un tomēr Alisija nolēma. Viņa pieliecās pie galda, izvēloties pudeli. Ar peldošu rokas kustību viņa izvilka no samta pudeli un nejauši jautāja:

– Vai tu vēl ieliesi tēju?

Stenlijs zinoši pasmaidīja un pievērsās tējkannai. Vienā mirklī korķis izdalīja smaržīgu aromātu ar pīrāgu skābumu uz mēles. Vilku oga ir tik līdzīga lauram, ka, saskaņā ar leģendu, tā kļuva par svētu koku vienam no dieviem, kurš iemīlēja mirstīgo meiteni, bet pēdējā, slēpjoties no savām jūtām, lūdza pārējos debess cilvēkus pārvērt viņu par koku, un viņa kļuva par mūžzaļo, nezūdošu lauru. Tomēr kāds likteņa pagrieziens.

Daudzi cilvēki sajauc šos divus augus leģendas dēļ, piešķirot pirmo ar destruktīvām īpašībām tieši ar dievu dekrētu, taču viss ir vienkāršāk. Auga ar garenisku lapotni un spilgtām sarkanām, baltām vai melnām ogām destilācija pati par sevi ir indīga, bez mitoloģijas. Nokļūstot cilvēka organismā, sākas vemšana un gļotādu apdegumi, tad dehidratācija un tā rezultātā iekšējo orgānu audu nekroze.

Kad burvis pagriezās, par nozieguma pēdām vēstīja tikai smalkā brendija šūpošanās un meitenes plaukstā satvertā kolba. Gregorijs iespaidīgi piegāja pie galda, nolieca galvu uz sāniem, it kā cerēdams saskatīt šķidrumu atšķirību, un tad ar ātru kustību paņēma kreiso glāzi, pielika to pie lūpām un, paskatījies pāri stikla malai, jautāja. :

– Dzert?

Alise vienaldzīgi paraustīja plecus un pavisam nepiederošā balsī, kurā pavīdēja aizsmakusi notis, mierīgi atbildēja:

– Kā vēlies...

Vīrietis, pat nesaraujoties, iedzēra malku dzēriena. Viņa seju pārskrēja apjukuma ēna. Viņš ar mēli nobrauca gar apakšlūpu, atpazīdams garšas notis, bet neko nevarēja pamanīt.

Ilga mokoša gaidīšana. Pulksteņa zvans, kas atspīdēja no akmens sienām.

– Kurā glāzē bija inde? – Gregorijs aizsmacis un novēloti jautāja.

Ragana lēnām piecēlās un apstaigāja galdu, apstājoties pretī vīrietim. Viņa pati pienāca tik tuvu, ka neķītrā de ja šķītis šķīstības zvērests. Viņa piecēlās uz pirkstgaliem, lai sasniegtu vīrieša seju, ieelpotu viņa aromātu ar sāls un vetivērijas notīm un izelpotu viņa lūpās, gandrīz pieskaroties:

– Uzminiet... – Gregorija plaukstā iekrita indes pudele, kura, kā jau sarunas sākumā, bija pilna.

Meitene lēnām atkāpās.

"Dodiet man nedēļu," burvis klusi jautāja. – Ja mēs nesadarbosimies kopā, es jūs nosūtīšu uz pirmo dirižabli. ko tu saki?

– Dirižablis? – ragana noskaidroja. Tas, ka viņi atrodas kaut kur karalisko zinātnieku attīstībā, jau sen tiek baumots, bet mazā pilsētiņā. Vainags ieliek dzelzceļu šķembā, pa tējkarotei. Un šeit ir vesels dirižablis. – Vai viņi jau ir atbrīvoti?

"Viņi jūs izlaidīs jūsu dēļ," burvis apliecināja.

"Nedēļa..." viņa klusi atkārtoja un, paņēmusi līdzī krūzi, devās ārā no virtuves.

"Alise," Gregorijs sauca gandrīz pie sliekšņa. Rokās viņš turēja indes pudeli. – Kā man vajadzētu novērtēt jūsu rīcību?

Maģisko ugunspuķu mirdzumā šķidrums mirgoja zeltainā dūmakā. Ragana pacēla uzaci un nopietnā tonī teica.

"Neizgudrojiet neko nevajadzīgu, man vienkārši nebija līdzī pretlīdzekļa."

14. nodaļa

Trīs dienas ir pagājušas. Tad vēl četras. Un tad divas nedēļas. Un mēnesi.

Burvis un ragana iemācījās dzīvot pēc jauniem noteikumiem. Viņš viņai netraucēja, viņa no viņa izvairījās. Bet vakaros viņi satikās virtuvē. Tā ir kļuvusi par nelielu tradīciju. Un tad burvji pārcēlās uz bibliotēku. Viņa ar tēju, viņš ar brendiju. Meitene novilka kurpes, pabāza kājas zem sevis dziļā atpūtas krēslā, stāvēja nekustīgi ar vēdervēderu lielo krūzi rokās un ieelpoja cepumu aromātu no skārda. Vīrietis paņēma no dīvāna atzveltnes vilnas segu un pasniedza to viņai. Viņš pats izstiepās uz tā paša dīvāna, lasīja grāmatu un nolika glāzi alkohola tieši uz grīdas.

Visvairāk viņi gribēja runāt. Reizēm viņai vajadzēja sastādīt eliksīru sarakstus, un tad tējai pievienoja palagu kaudzi. Un ik pa laikam viņš sēdēja viņai pretī krēslā un šķiroja kādus papīrus mapēs.

Nebija bieži tā, ka kāda meitene bibliotēkā sēdēja viena. Un viņš nepavadīja nakti mājās. Viņš aizbrauca kariatē vai vienkārši pazuda. Un tādos vakaros arī nebija slikti, bet ar viņu bija labāk. Jo dažreiz viņš aizmiga, un tad raganai vajadzēja piecelties un mest burvim segu. Un arī klausieties savu elpošanu. Atgriezieties pie krēsla, uzkāpjot uz gludā paklāja, iztaisnojiet svārkus, lai kājas nenosaltu.

Kādu pēcpusdienu Grēta atnesa uz bibliotēku vēl dažas segas un cepumu kastītei pievienoja pāris bļodas ar konfektēm un ar cukuru pārklātiem augļiem. Viņi pieņēma saldumus un turpināja dalīt segu.

Viņš arī stāstīja stāstus. Pāris reizes. Viņi bija laipni un nedaudz naivi. Burve zināja īstās beigas, bet viņam par to nestāstīja. Es negribēju tevi apbēdināt. Un tad viņš lūdza viņai kaut ko pastāstīt. Viņas stāsti bija daudz reālistiskāki un skumjāki: par divām māsām, no kurām viena noslīcināja otru savu pielūdzēju dēļ. Par jūras sirēnu, kura iemīlējusies jaunā jūrnīkā, kurai viņas dziesmas nebija vajadzīgas. Tur jūrnīks nomira, un sirēna turpināja dziedāt, ietriecot kuģus klintīs. Pēc tādām pasakām viņš klusēja.

Viņi abi bija pieraduši. Meitene mēģināja aizmirst naktī redzēto, ko dzirdējusi no kalēja, viņa pārliecināja sevi par kļūdu, jo viņa pasakas toreiz nevarēja būt tik laipnas. Viņa cieši skatījās, klausījās un drīz vien nepamanīja, ka uzskata, ka bailes ir nepatiesas. Un viņš vienkārši samierinājās ar meitenes medmāsas lomu. Nesamulsināja, neapvainoja. Man bija bail atkal runāt, lai neapvainotos. Iemācījos novērtēt lēnos vakarus ar aromātiskiem augiem un segu.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.